

ALOO... ALLOOOO...

... REDACTIA!!!

URZICA

ANUL VII • Nr. 9 (133) • 15 MAI 1955

16 PAGINI — 75 BANI

5
5
CINSTE TOVARASILOR DELA UZINE SI INTREPRINDERI CARE AU INDEPLINIT PLANUL CINCINAL INAINTE DE TERMEN

Arno/55

N COPILUL Dezghetat

controlezi notele de plată? Cum îl prinzi că a încasat mai mult la socoteală, îi ieși jumătate.

Acu', spuneți și dumneavoastră: e inteligent Gigel, ori ba? Este, cum să nu fie! Dar cu inteligența lui a cam început să mă supere. Tocmai în ziua mea liberă. Eram toată familia în centru, la o bere. Strigam să vină mai repede ospătarul.

— Nu mai striga, tătucule! m-a tras băiatul de mincă. Se supără nenea responsabilul de aici și ne dă afară...

Am râs de naivitatea lui Gigel: Să ne dea afară? N-are voie! i-am explicat.

— N-are voie? repetă copilul mirat. A, atunci înseamnă că matale, tătucule, ești mai responsabil decît responsabilul de aici!

— Nu, e tot responsabil.

— Da? făcu ochi mari Gigel. Păi, dacă-i la fel ca matale, de ce el n-are voie să dea afară pe ăi de reclamă, și matale ai voie?

Pentru prima oară în viața lui, copilul a primit de la mine un

ghiont în coaste. Cînd ni s-a adus berea, Gigel s-a uitat înții la paharul lui și pe urmă la ospătar. Și i-a spus dojenitor:

— Nene, de ce nu faci economic la bere?

— Cum s-o fac? a râs ospătarul.

— Așa cum face tătucul. Să pui în halbă jumătate bere, jumătate spumă. Tătucul numește asta folosirea resurselor locale. Nu-i așa, tătucule? s-a întors copilul spre mine.

Cum am ajuns acasă, l-am urechiat zdravăn! S-a învățat minte toată săptămîna. Nu m-a necăjit deloc. Nici n-avea cum. Stătea la o mătușă, de unde se întorcea seara. Și îmi pare bine că i-au intrat mințile în cap.

Astăzi l-am invitat acasă, la o cafea, pe Zaharia. E șeful cadrelor de la Trust. Și deh, merită să-l inviți... Marga, nevastă-mea, s-a bucurat cînd ne-a văzut. A spus însă fîsticită:

— Cu ce să vă tratez, tovarășe Zaharia?

— Cum cu ce? a sărit Gigel.

Nic din bucata aia mare de șuncă adusă de tătuc de la restaurant.

Noroc că Zaharia n-a auzit. Vorbea cu mine. Am schimbat discuția:

— Marga, vezi în bufet. E o sticlă cu vin...

— Ba sînt două! a spus nevastă-mea uitîndu-se în bufet.

— Cealaltă e de la mine! s-a auzit glasul copilului.

— Din via ta, picule? a făcut Zaharia o glumă.

— Ba de la cișmea. Am pus apă în sticla cu vin și gata, s-au făcut două, să ajungă. Că și matale, tătucule, n-ai făcut la fel? Și dintr-un sferd de butoi, ai vindut toată iarna.

De azi, Gigel n-o să mai meargă niciodată la mine la restaurant. Și nici eu n-o să mai merg acolo! Fiindcă am un copil... O pramatie...

V. D. POPA

Gigel îmi seamănă leit. Numai mustața și statura mea îi lipsesc ca să fie geamăn cu mine. Și ce drăguț e! De asta l-a îndrăgit și ursuza aia de Maria, bufetiera. Băiatul s-a obișnuit cu dînsa, de cînd vine pe la mine. Fiindcă, să ne glîdim: ce-ar face singur acasă un copil de șase ani? Să-l ia maică-sa la serviciu? N-ar admite șeful. La mine, la restaurant, responsabilul dă voie, pentru că responsabil sînt chiar eu în persoană și în halat alb, cu monogramă în dreapta.

Maria nu ține la copil numai așa, din gură. Dă și dovezi nenumărate. Mereu îl imbie cu tot ce are mai bun pe la bufet. Și am băgat de seamă un lucru. Dacă îi dă cinci măslîne lui Gigel, știți ce se întîmplă? La prima porție comandată de cineva, bufetiera scade consumația copilului. Femeie cinstită!

Dar Gigel al meu mai are o calitate. Memoria. Odată, un client a cerut o porție de șuncă. Maria i-a pus pe farfurie o felie și jumătate. Să-l fi auzit pe băiat cum a strigat:

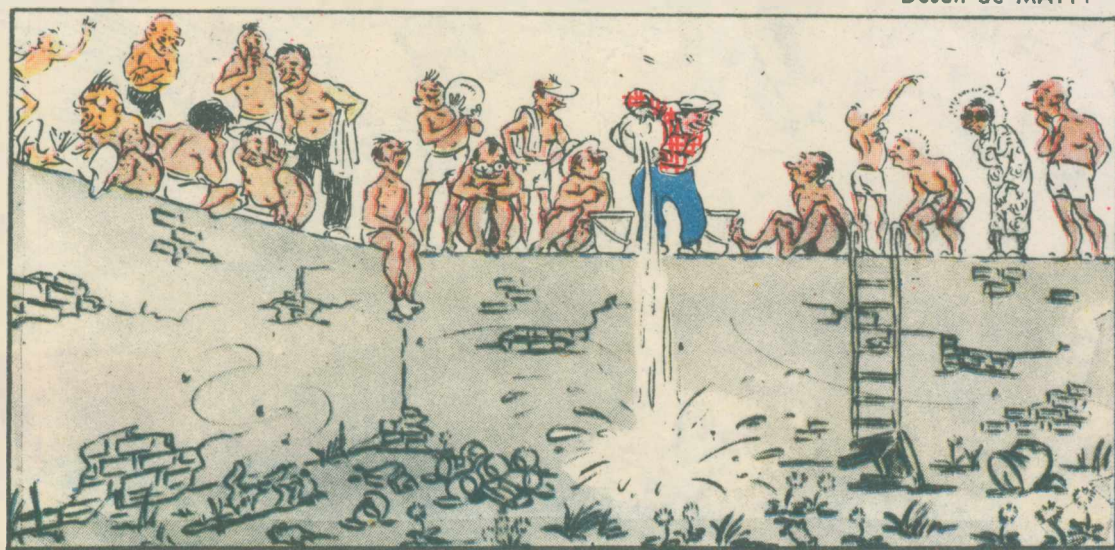
— Tanti Maria, fii mai atentă, ce naiba? Pune-i lui nenea și jumătatea ailaltă de felie. Că azi nu mi-ai dat șuncă, mi-ai dat cașcaval...

Dacă am văzut ce memorie are, mi-am fîs să-l învăț cîte ceva. I-am arătat cum se face o adunare. Apoi, i-am dat niște numere ușoare, să vadă dacă a înțeles. Dar i-am promis să-l trag de ureche pentru fiecare greșeală. A ridicat ochii la mine mirat. Și știți ce mi-a spus?

— Decît să mă iei de urechi, mai bine amendează-mă...

— Cum să te amendez?

— Bine! Cum îl amendezi și pe nea Mitică, ospătarul! Ce, crezi că eu n-am văzut ce faci matale la închidere, cînd îi

Desen de MATTY

RESPONSABILUL: — E adevărat că sînt puțin în întîrziere!... Dar, știți dv... numai cine nu muncește nu greșeste...

SIMPLA ASEMĂNARE DE NUME

Domnișoara GEORGETA TĂTARU, fostă funcționară la administrația Atelierelor C. F. R. „Ilie Pintilie” din Iași, ne roagă să precizăm că nu e nici un fel de rudă cu domnul ANTON TĂTARU, fost președinte al Sfatului popular al comunei Cerghid (raionul Luduș, regiunea Cluj), fiind vorba de o simplă asemănare de nume.

Altă asemănare între dînsii nici nu poate fi, deoarece dînsa a fost destituită pentru delapidarea a peste 30.000 lei, pe cînd dînsul a fost destituit pentru sustrageri în valoare de numai vreo trei mii de lei.

Apoi, dumneaei proceda într-un fel, iar dumnealui în alt fel.

Georgeta Tătaru, lucrînd la serviciul de ordonanțare, opera

cu acte. Cu actele pentru plata concediilor medicale ale salariaților, ordonanșînd totdeauna fiecare listă de concedii, de cîte două ori. Sumele de pe o listă erau plătite salariaților respectivi, iar sumele de pe cealaltă listă le băga ea în buzunar.

Anton Tătaru, din contră, lucra fără acte și nu fura bani, ci sustrăgea produse: porumb, trifoi, sămînșă, etc. E și curios cum, din puținele cereale și furaje sustrase, pe care, dacă le-ar fi vindut, (și nu le-a vindut!) n-ar fi obținut mai mult de două-trei mii de lei, și-a putut procura: șapte porci, un coteș, două perechi de cizme, două paltoane, patru costume de haine, vase de bucătărie, mobilă de bucătărie, mobilă pentru un dormitor, și

un ceas deșteptător!... Ceas cu cuc n-a apucat să-și procure din cauza.. procurorul sosit la fața locului. Dar îi ajunge și.. ceasul său. Deși nu funcționează perfect. Cum au apărut controlul de stat și procurorul i-a și stat ceasul.

Ceas și-a cumpărat și Georgeta. Dar de aur. Două mii de lei a dat. Și nu cizme de iușt și-a luat ea, ci pantofi fini de antilopă, de la București, de la „Romarta”. Și nu coteș, ci balonzaide, și nu... etc., etc... ci, etc., etc., plus două duzini de cămăși de mătase. Fată subțire! Acum e la... gros, și se întrebă pe unde o să scoată... două duzini de cămăși.

Ne mai roagă domnișoara Georgeta Tătaru să precizăm că

nici ca morală nu poate fi vreo asemănare între dînsa de la Iași și Anton Tătaru de la Cerghid.

El, Anton, mai avea și alte „țicuri” de care nu se putea dezbara cu nici un chip: cînd îl respingea cîte o subalternă căreia îi trăgea clopotele fără rezultat, se îmbăta și... trăgea clopotele bisericii din satul Idrifaia, sperînd locuitorii. Dînsa, Georgeta, chefua fără zgomot.

După cum se vede între susmenționații nu există prea mari deosebiri.

Drept care publicăm prezenta precizare.

După materialele corespondentului nostru din Cluj și C. Timofte, Iași.

DIN JURNALUL UNEI PERSOANE AMABILE.

de ERNA ALBU

...Azi m-am prezentat la noul serviciu. Sper să mergă: șeful are doi copii mici, pentru care am să croșetez botoșei și mănuși, adjuca e tină și blondă (i-am spus că are un păr superb, dar de fapt e cilțos) și i-am promis să-i fac rost de catifea reiată, albastră, de la cooperativa lui bărbatu-meu, iar restul colegilor par și ei oameni de treabă. Am adus de la bufet sandvișuri pentru toți. Imi place să fiu amabilă și bine cu toată lumea...

Azi am plecat devreme de la birou și m-am dus la probă, la croitoreasă. Vai, iese rochița bleu, un deliciu! Le-am lăsat pe fete să-mi facă lucrările mele. Doar eu le-am adus ieri, prăjituri de casă!

Intr-o lucrare a responsabilului sindical am văzut o mare greșeală dar nu i-am spus nimic, ca să nu-l supăr. La ședință a fost foarte criticat pentru neglijență, dar când mi s-a cerut și mie părerea, le-am arătat prin gesturi că sint complet răgușită și nu pot vorbi. Ce, să mă pun rău cu el?

Am găsit un sistem: când n-am chef de lucru, dacă cineva scrie cu un creion obișnuit, eu i-l smulg, și-i dau pixul meu. După asta, eu, nemaiavând cu ce scrie, ies afară și stau la șuetă, pe coridor!

Azi-dimineață, veneam spre birou cu plasa încărcată de pahare care zdrăngăneau și erau gata să se spargă, împreună cu sticlele de limonadă pentru toată secția (aveam de gând să-mi cer voie acasă la 12, și le-ar fi fost greu să mă refuze, după un asemenea gest). Din urmă, m-a ajuns Encescu, care m-a întrebat: „Tu nu crezi că făcând prăjituri și aducându-ni-le, croșetind bonete, botoșei și mănuși pentru toți copiii noștri, cărind sticle și pahare pentru toată secția, alergând la bufet pentru oricine vrea un corn, consumi mai multă energie decât dacă ai sta la masa ta și ți-ai face lucrările?”

Auzi ce ingrat! E invidios că mă iubesc toți și-mi fac lucrările, pentru că sint drăguță și servabilă! Ca să nu mă pun rău cu el, m-am făcut că nu înțeleg. Ajunsă la birou, am dat fuga la bufet și am luat alune pentru toată lumea, să mergă cu limonadă, iar pentru Encescu, special, un pachet de țigări!

Ieri n-am fost la birou, am anunțat că e bolnav bărbatu-meu. De fapt, voiam să mă

pregătesc liniștită, că seara aveam bilete la Operă, și la birou era mult de lucru. Când colo, la Operă, ghinion! Șeful cu nevastă-sa! Și eu cu bărbatu-meu, sănătos tun! Am înghetat, dar mi-am revenit repede când am văzut că ei au bilete la balcon. M-am repezit imediat și am luat-o pe nevasta șefului cu mine la parter. De politețe zicea că nu vrea, dar am insistat mult, și am convins-o iar lui bărbatu-meu i-am șoptit: „Vezi, nu uita că-ai fost bolnav!” și l-am expediat sus cu șeful. Soția șefului stătea cam indispușă și se tot uita în sus după bărbatu-său, totuși nu se poate să nu fi apreciat amabilitatea mea! Tot timpul i-am vorbit, i-am admirat rochia, i l-am lăudat pe șef, cât e de capabil și de energetic, i-am spus unde aș vrea să plec vara în concediu de odihnă, am tratat-o cu prăjituri în foiță... Vecinii s-au mutat de lângă noi, totuși sper că ei i-am făcut o impresie excelentă, și o să-l convingă pe bărbatu-său să uite că n-am fost la birou...

Azi s-au întâmplat lucruri ciudate la birou. Toți au fost grozav de amabili cu mine. Viorica mi-a spus că arăt bine, mi-a adus un sandviș și m-a rugat să scriu în locul ei trei scrisori la mașină, că pe ea o doare capul. Marga mi-a spus că bluza nouă imi stă grozav, m-a servit cu o prăjitură și mi-a dat să fac pentru ea, două pagini de socoteli complicate. Marinescu mi-a spus că am un nas clasic, m-a tratat cu o sticlă de suc și m-a rugat să fac în locul lui o situație. Și tot așa. Fiecare venea la mine cu un compliment, ceva de mâncare și ceva de făcut în locul lui. Parcă s-au vorbit! Sau, mai știi? La un moment dat, am simțit că nu mai pot înghiți nimic și am încercat să refuz, dar ultimii veniți s-au făcut foc, mi-au declarat că-i jignesc și s-au jurat că nu mai vorbesc cu mine. Or, eu vreau să fiu bine cu toată lumea, așa că primeam mai departe gustările și lucrările. Mestecam disperată și munceam de-mi ieșeau ochii. Când am pus mina pe un creion — că mi-am pierdut pixul — Vasilescu s-a repezit ca un vultur la mine, mi l-a smuls din mână, mi-a dat pixul lui să scriu mai bine, dar mi-a dat și planul la care lucra, să i-l liniez! Și el a ieșit pe coridor, la șuetă! Eram îngropată într-un maldăr de hirtii, cu o mină scriam și cu cealaltă țineam melancolică o chiflă, simțind că-mi vine rău la vederea celor 9 sandvișuri, 7 prăjituri, 6 sticle de suc, plus diverse cantități de rahat, alviță, bomboane și alune înșirate pe biroul meu, de parcă deschisem o sucursală a bufetului! Dar și mai rău imi venea când vedeam cât am de lucru!...

Apoi, a intrat șeful și ne-a spus bună-dimineața. Eu, ca de obicei, m-am ridicat în picioare să-i răspund, dar ce să vezi, toți s-au ridicat în picioare și au spus în cor „Bună-dimineața, tov. șef!” Ca la școală! Eram chiar caraghioși! A urmat un iureș: fiecare cu scaunul lui în brațe, s-a repezit spre șef, pofțindu-l să șadă. Omul nu știa unde să se așeze și poate, în definitiv, voia să stea în picioare! Pörniseam și eu, ca de obicei, cu scaunul meu spre el, dar ceilalți au fost mai iuți de picior. așa că, rămasă la urmă, m-am

simțit caraghioasă, și, ca să fac ceva, l-am întors cu fața în jos și l-am șters de praf cu batista! Să se cheme că de aia îl ridicasem!

Șeful a spus: „Știți că plouă afară?” Ei au strigat care mai de care: „Plouă? Extra-ordinar! Și doar nu erau nori prea groși!” Și s-au îngrămădit toți la fereastră, de parcă nu mai văzuseră ploaie în viața lor. Doar așa, ca să vadă șeful că tot ce spune el e grozav de important, parcă nu știu eu! Mai bine și-ar fi văzut de treabă dumnealor, nu să-mi dea mie să le fac lucrările! Șeful a zîmbit misterios și a spus glumeț: „Ce slnteți azi așa viori?”... Sigur, e foarte bine să rizi cât mai tare, când face șeful o glumă, dar colegii mei au fost prea de tot! Au izbucnit toți într-un hohot furtunos, se țineau de perete, își ciocneau capetele, se înecau, se sufocau, și, printre sughituri, icneau prăpădiți: — „Vai, nu mai pot! Haa ha, ha!” — Auzi, sintem viori!! Bună! — Grozav banc! Hi hi hii! — Abia aștept să-i spun nevستی-mi! — Spirituale tov. șef! Haa ha ha!” Și dă-i și rizi! Se scuturau, își ștergeau lacrimile de ris! Eu, care la început am ris cu pofță, deși n-am prea priceput gluma, m-am oprit, mă uitam la ei cum se tăvălesc de ris. Șeful, zîmbind într-una misterios, a scos o țigară. Ei s-au potolit brusc, au scos chibrituri și brichete, le-au aprins și au dat buzna spre el să-i ofere foc! Eu nici n-am mai apucat să scot chibriturile pe care le am totdeauna la mine pentru țigările șefului! Pină la urmă, el, neștiind de la cine să ia, și-a scos liniștit bricheta și și-a aprins singur țigara. Apoi s-a sculat să plece. Colegii mei au strigat ca un cor grec: „Poftă bună la fumat, tovarășe șef!” (urarea asta au învățat-o de la mine!) și iar s-au ridicat toți în picioare, (numai eu am rămas așezată, de necaz!) după care iar a urmat o năvală cu imbrinceli, care să-i deschidă ușa șefului!

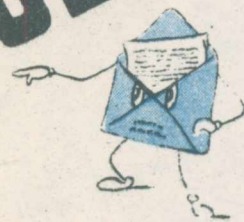
Am lucrat înnebunită pină la 9 seara ca să termin ce mi-au dat de făcut! M-am supărat pe toată lumea, să nu-i mai văd în ochi pe nici unul!

Encescu a venit la mine și mi-a spus miros: „Ai văzut cum ar fi dacă toată lumea s-ar purta ca tine?” Ce-o fi vrut să spună? Că se vorbiseră cu toții, chiar și cu șeful, să-mi facă mie o figură? Că m-au imitat toți pe mine? Dar ce, așa arăt eu? Nu, nu cred. Totuși, am să-mi cer mutarea în altă secție, unde oamenii își fac singuri lucrările, nu sint servili și nu încearcă să te cumpere cu amabilități!

VISUL TOVARĂȘULUI IORGULEȚ

de ȘTEFAN HORIA

— Tovarășe Iorguleț...
— Tovarășe Iorguleț...
— Tovarășe Iorguleț...
„Tovarășe Iorguleț” în sus, „tovarășe Iorguleț” în jos, tovarășul Iorguleț este omul cel mai solicitat de câteva zile încoace.

— Tovarășe Iorguleț!!!
Ciocănituri repetate în ușa masivă pe care o tăbliță zugrăvită în alb și negru te informează: președintele comitetului sindical.

Dar tovarășul președinte nu aude. Nu are timp să audă. Momentul e mareș. E sublim. Ca un imperator călare pe un nou ducipal, așa arată în clipa aceasta tovarășul Iorguleț, care șade pe scaunul său întors către micul stat major din încăpere; așa impune tovarășul Iorguleț, în timp ce bate cu pumnul, energetic, în muchia spătarului cocirjat.

— Tovarășe Ionescu, fabrica noastră trăiește o mare sărbătoare!

— S-a notat, tovarășe Iorguleț!
— Toată țara trebuie să afle realizările noastre.

— Nici o grijă, tovarășe Iorguleț!
— Ba am grijă! Toată grija e în spinarea mea! Cine a propus întrecerile? Cine a numit echipele? Cine a dictat angajamentele și a propus cifrele? Cine a făcut primele comunicări ziarului?

Cioc, cioc, cioc, cioc, cioc...

— Pofțim! La ușa mea se ciocănește toată ziua! Tovarășul Iorguleț la dreapta, tovarășul Iorguleț la stânga... Când să mai scrii articolele pentru gazetele de la centru, când să te mai fotografiezi, ca să nu-ți apară în pagină figura de acu' zece ani, când am nășit-o pe nepoată-mea? S-a notat, tovarășe Ionescu?

— ... nășit-o pe nepoată-mea! S-a notat, tovarășe Iorguleț!

— Pofțim și dumneata, tovarășe Popescu! Te trimit la redacția gazetei cetățenești cu portretul meu în mijlocul familiei din partea nevastei și cu articolul „Vi-l prezentăm pe inițiatorul întrecerilor socialiste de la sîrmă-cuie „Constructorul”, și dumneata te întorci cu întreg materialul pentru că cifrele prezentate n-au fost verificate! Cum să verifici cifre de viitor?

— Ppppăi... ziceau că... după corespondența primită de ele...

— Corespondență? De la cine? De la elemente înapoiate? Eu țin graficul întrecerilor! Există zi când să pășesc pe poarta fabricii fără să mă opresc în fața graficului ca să ridic cu încă atîta la sută linia săgeții? Ieri, în op'șpe ale lunii, ai noștri lucrau în contul lui douăș'sapte! Bravo echipa lui Cîrlionț! Hai tu echipa lui Petrichioaia! Eu, pe Cîrlionț îl sprijin! Azi l-am urcat la 180 la sută! Îl propun pentru primă! Când vin ziaristi de la centru, îl iau și pe el să se fotografieze cu mine! Să se vadă că președintele nu e singur! Că e alături de mase! Masa, tovarășe Popescu, masa, asta e baza!

— Tocmai d-ăia, nu mai izbiți așa tare cu pumnul în ea, că abia am adus-o de la reparat!

Cioc, cioc, cioc, cioc...

Nimic. Pe tovarășul Iorguleț îl agită acum o altă problemă. A descălecat de pe ducipalul cu spătar și măsoară camera în lung și-n lat, cu pași giganti.

— Poate că vin să ne facă comunicări în legătură cu mersul întrecerilor, murmură micul stat major al marelui președinte. Poate că... Să deschid?

— Da. Deschide caietul și notează! Chiar acum mi-a venit! Notează cuvînt cu cuvînt! „Astăzi, 12 mai crt., tovarășul A. Iorguleț, inițiatorul și factorul...”

— Facto-cum?

— Factorul... care face tot! Ar trebui să-ți ridici nivelul cultural, tovarășe Popescu! Scrie și nu mă mai întrerupe... factorul în întrecerile socialiste... Păi, nu fac eu tot?— izbucnește tovarășul Iorguleț, întrerupîndu-și șirul ideilor. Eu inițiez, eu mă zbat, eu fac legătura dintre forțele de producție și marea public consumator, eu trag liniile pe grafic, eu scriu, eu... eu... eu... Nu eu am inventat sistemul secretarului de dincolo de ușă care primește rezultatele în scris? Din cinci în cinci minute sosesc muncitorii cu ultimele realizări! 190 la sută! 215 la sută! 263 la sută! Tot mai sus! Mai sus! Mai sus! Ah, asta a fost visul meu din totdeauna! Tot mai sus, Iorguleț! Azi muncitor, miine președinte, poimîine director...

Cioc, cioc, cioc, cioc, cioc...

— Pofțim, tovarășe Popescu!... Nu-i de ajuns că domnul de dincolo pe care eu l-am numit îl lasă pe orice nechemat să-mi bată la ușă ca să-mi tulbure ideile... mă mai întrerupi și dumneata! Unde-am rămas?

— To-va-ră-șe Ior-gu-leț! Deschideți ușa! Au venit niște tovarășii ziaristi de la București!

Toate și toți au încremenit în încăperea mică, în care tovarășul președinte își dezvoltă visurile de atîta amar de vreme. Suspensia, însă, n-a ținut decît o singură clipă. Pentru că, în secunda următoare, întregul stat major s-a repezit la ușă și, poate ar fi descuiat-o chiar, dacă țipătul tovarășului președinte nu i-ar fi ținut locului

— Dacă mă fotografiază? — bișigui Iorguleț, plimbîndu-și mîna, încet, în sus și în josul cefei. Nici măcar nu sînt tuns!

Apoi, după o a treia secundă — secunda mării încordări — tovarășul Iorguleț luă eroica hotărîre:

— ... Deschideți!

Într-adevăr, visul tovarășului Iorguleț s-a adeverit. Acum nu-și mai încăleacă ducipalul ale cărui picioare se cam clatină de la o vreme. Tovarășul Iorguleț șade plin de demnitate la biroul său care geme sub povara maldărelor de hirtii primite de la muncitorii prin intermediul secretarului de dincolo (invenție per-so-na-lă!). Iar în fața tovarășului Iorguleț, doi ziaristi veniți tocmai de la București. Pentru cine? Pentru el! Organizator... mobilizator... factor... Păcat că nu-i

vede purtînd și aparatul fotografic mult sperat (în ciuda părului neretezat la vreme). Căci una e să-ți vezi chipul în pagina a treia, coloana a doua, a ziarului local, și alta e să te vadă țara întreagă, prin presa centrală. Dar nu-i nimic! Și un simplu interviu e bun.

— Dumneavoastră purtați răspunderea pentru bunul mers al întrecerilor socialiste din întreprindere?

— Eu!

— Cum înțelegeți să asigurați un ritm susținut al lucrului?

— Graficul, tovarășii, graficul e totul! Și graficul îl susțin... eu!

— Prin ce metode asigurați înlăturarea greutăților ce se ivesc pe parcurs și care ar...

— Noi? izbucni el cu indignare... Noi și greutăți? La noi nu se prind astfel de lucruri, tovarășe! Noi avem conștiință! Noi avem nivel! Și dacă ne putem lăuda că am ajuns la rezultatele... la care am ajuns... aceasta se datorește în cea mai mare măsură faptului că aci, eu... am...

Ciudat lucru. De ce a scos unul din ei o foaie de hirtie bătută la mașină? De ce își potrivește ochelarii ca să i-o citească? Sau... o fi articolul pe care-l pregătesc?

Ziaristul citește:

„Tovarășe redactor, în fabrica noastră, „Constructorul”, întrecerile socialiste sînt aproape cu desăvîrșire stinse. Avînd de la bun început un caracter formal și un scop demagogic menit să le asigure unora dintre tovarășii aflați la conducerea fabricii noastre o față curată, ba chiar și evidențieri nemeritate, întrecerile noastre au rămas astăzi simple petice de hirtie pe care unii le-ar numi „angajamente”, dar pe care noi, muncitorii conștiinți, le numim...”

Pînă aci a putut răbda tovarășul Iorguleț.

— Calomnii! — a răcnit el sărînd în picioare cu atîta vehemență, încît ducipalul s-a răsturnat pe spate. Calomnii! Iată legătura cu masele! — a mai strigat el, arătînd către maldărele de hirtii aflate pe birou. Cuvîntul maseelor! Să vă citesc din rezultatele comunicate de braviu noștri muncitori! — și degetele au prins câteva file, îngrijit împăturite de secretarul de dincolo... „Tovarășe Iorguleț! — citește tovarășul Iorguleț — de trei zile încerc să dau ochi cu dumneata pentru a-ți comunica faptul că echipa mea nu mai poate continua întrecerea dacă ne tot refuzi sprijinul... — Nu! Asta nu e bună, se enervează inițiatorul, mobilizatorul, factorul. Să luăm alta: „Măi, Iorguleț, de cînd te-am ales președinte, nici nu mai dai prin secție să ne întrebăm și pe noi ce ne doare...” Nu! Nici asta! — tovarășul Iorguleț simte niște sudori reci pe ceafă. — Asta e de la un dușman al meu, să citim alta. „Tovarășe președinte, ia mai dă-te jos de pe tronul d-tale și vezi cine falsifică graficul întrecerilor de la poartă ca să iasă Cîrlionț câștigător. Nu de alta, dar de o săptămînă nu l-a mai aprovizionat nimeni cu material, mașina lui stă, iar conducerea ne amînă zilnic cu luarea de măsuri. Ce-ar fi să iei d-ta o măsură: să îți scoată portretul pe care singur și l-ai pus pe panoul de onoare?”

Tovarășul Iorguleț a căzut sleit peste ducipalul răsturnat.

Cînd s-a ridicat, și-a dat seama că la urma urmei, chestiunea poate fi ușor rezolvată: își trimiți „secretarul” scos din producție, înăpoi la munca sa... pui pe foc mormanele de hirtii inutile... și stai mai mult în jurul oamenilor decît călare pe „ducipalii” cocirjați. Cum de nu-i dăduse prin minte de la început?

— „Dragă, ți-am spus că nu se găsește nimic, n-au nici măcar limbă de privighetoare à la Bourbon!”

DICȚIONAR ENCICLOPEDIC

de C. CRISTOBALD

APROZAR - Organizație comercială locală (prescurtat: O. C. L.) care, cînd e la Constanța, se cheamă O.C.L. Aprozar Constanța. Scopul întreprinderii este de a-l aproviziona pe șef-contabilul ei, Mogirdici Merdianian, în fiecare zi, la domiciliu, cu tot ce sosește mai proaspăt și mai bun, ca fructe, legume și zarzavaturi, la depozitul unde e șef Onic Segateian și de unde subalternii n-au voie să ia, nici cu bani, nici un fir de pătrunjel. Alte trufandale, tovarășul contabil—șef consumă la birou, unde — spre a servi interesele și morala Aprozarului — seamănă,

ză și îl supraveghează doamna Aglaia. Metodă, ordine și disciplină. Fiecare salariat știe ce are de făcut, și nimeni nu crîcnește. Acarul Arpad are de spălat zilnic podeaua bucătăriei și de frecat la fîntină gălețile de lături. Acarul Holbora sparge lemne, aprinde focul, coace pline și curăță cotețele găinilor și iepurilor. Impiegatul de mișcare Andronache are de... Hm! cu el Aglaia are de furcă. Și-a permis să critice, să dea sugestii, să facă propuneri. Trebuie dat afară. Auzi, Petrică? Să-i faci raport să fie suspendat din serviciu, ca și ceilalți dinaintea lui, care și-au permis la fel.

... Și în timp ce tovarășul șef scrie raportul, se anunță sosirea unui tren. Tovarășul șef întreprinde scrisul, ca să caute un acar. Sosește un tren și trebuie schimbat macazul.

E clar: în gara Bistrița Birgăului trebuie schimbat macazul.

FRUCTEXPORT - Întreprindere comercială, care se mai cheamă Trust și exportă fructe. Are sediul în București și agenții în diverse orașe, inclusiv la Constanța. Printre fructele pe care le valorifică agenția „Fruct-

cultivă și vinde. Seamănă... cu Don Juan, cultivă subalterne de soi și vinde castraveți la grădinar cînd susține că face ore suplimentare, fiindcă are mult de lucru, și de aceea întîrzie mereu cu cîte o preferată, în birou, cu ușa încuiată. Portarul Ovanez Diradurian, care îl păzește în acest timp, și șeful cadrelor, Onic Cangeculian, care îi e văr, se fac că nu văd. Cînd activitatea și morala unor salariați nu fac pentru Aprozar nici o ceapă degerată, organele competente aplică celor în cauză expresia legumicolă: „Adio și un praz verde!”

CRATIȚA - Ustensil casnic, al cărui loc e de obicei la bucătărie. Cînd o minuieste doamna șef Aglaia, cratița intră și în biroul de mișcare al gării. (Al

export“ din Constanța, se află și o poamă bună: Miron Mezeli, care ocupă acolo funcția de contabil-șef. Nu e contabil și nici nu se pricepe la contabilitate. Dar ocupă funcția de contabil-șef. Lucrurile le face funcționarul Hagi Masuri, iar ochii îi închide directorul Rand Izu. Bineînțeles, pentru banii pe care îi primește, face și Mezeli ceva: se plimbă. Se plimbă la București, încasînd — pe lingă salariu — cheltuieli de deplasare. În trei luni, Mezeli, din respectivele 90 de zile, 42 s-a plimbat. (În acest timp a încasat 3047 lei „cheltuieli de deplasare“, plus trei salarii, plus.. prime. Peste trei mii de lei, venit lunar, este — pentru Mezeli — un... mezelic).

Și plăcîndu-i atît de mult să se plimbe, e păcat să se plimbe omul cu țiriți și cu întreruperi. Merită să fie trimis la plimbare... pe un termen mai lung.

„Bibliografie“ — Autori consultați: N. Andronache, Bistrița Birgăului; N. Cosmineanu, Constanța.

gării Bistrița Birgăului, raionul Bistrița, regiunea Cluj). Doamna Aglaia e soția tovarășului Petru Brudasca, șeful acestei gări. Dinșii domiciliază în clădirea gării. Din bucătăria dumneilor se iotără direct în biroul de mișcare. Acest lucru e o mare binefacere pentru gară. Merge serviciul strună. Îl organizea-

Lasă-l frate!

de S. M. RUSU

Pe tovarășul Costache îl cunoaște fiecare dintre dumneavoastră, chiar dacă în tramvaiul cu care călătoriți, în sala de teatru la care vă duceți, pe terenul de sport de pe care vizionați jocurile, îi spune altfel. Poate că îl cunoașteți sub numele de Nică, Mitică sau Costică: e același. Își schimbă numele, dar nu și năravul.

Îl întâlnești la Alimentara, pe stadion sau în tramvai. Este omul care are totdeauna ceva de spus, împotriva cuiva. Dacă ninge sau plouă, se supără pe cei de la Institutul meteorologic, deși știe foarte bine că nu institutul dirijează vremea.

Tovarășul Costache nu se poate infuria împotriva naturii. N-o cunoaște, nu-i știe sediul, n-are cum să facă glume pe seama ei. Lui îi trebuie oameni, oameni vii sau instituții, pe care să le „critice“.

Îi place grozav să se vadă înconjurat și aprobat de alți gură-cască, care, recunoscându-l, îl ațită:

— Așa, tovarășe, ai dreptate. Dă-i înainte, nu te lăsa, păi ce...?

Și așa mai departe.

Tovarășul Costache se umflă în pene, calcă grav, trage cu coada ochiului spre cei care vorbesc: despre el e vorba. Desigur că-și spun:

— „Vai, ce am dintr-o bucată“. Sau: „Asta, odată bărbat. Pe el nu-l calcă nimeni pe bătătură“.

Tovarășul Costache știe că uneori provoacă mici tragedii conjugale:

— Ai văzut ce înseamnă să fii bărbat energic? Nu ca tine, mortotol...

Și la gândul ăsta, pe fața tovarășului Costache trece un zimbet de mare satisfacție. Are imaginație. De multe ori se vede înconjurat de femei frumoase — neapărat frumoase — care îl roagă să nu refuze și să fie deputatul lor.

Alteori, se vede aclamat de mulțime și ridicat pe brațe. Zornovoie, cetățenii vor să-l audă vorbind:

— Să vorbească tovarășul Costache, strigă mulțimea. Să vorbească.

Și tovarășul Costache vorbește. Spune vrute și nevrute. Auziți-l...

Îată-l în mijlocul străzii, parlamentând cu milițianul, care dăscălește pe un cetățean care a trecut strada în timp ce stopul era pe roșu. Milițianul îi explică cetățeanului la ce riscuri se expune: șoferii și vatmanii nu mai pot opri la vreme, accidente pot fi mortale, etc...

Aici intră în joc tovarășul Costache care se crede autorizat să ia apărarea cetățeanului, care nu l-a solicitat, și care s-ar dispensa repede de un asemenea apărător. Dar Costache nu poate să tacă din gură:

— Lasă-l, măi tovarășe, nu-l mai prelucra și dumneata, că-i destul de zăpăcit și așa. (Dacă vede că nimeni nu ride, ride Costache ca să stimuleze). Și ce-i dacă a trecut strada? Ți-a mîncat

caldarîmul? Io-te mă, o să-l omoare... Țțț... și ce? Il plătești dumneata de bun? Sau ți-e teamă că-i porți coroanele? Lasă-l, frate, că se încălzește berea (iar ochiade spre public...) Ce, dumneata nu greșești? Io-te, frate... etc., etc., etc...

Îată-l pe Costache în tramvai. După ce a strigat, cînd era la urcare, să înainteze lumea, și s-a oțărît pușintel la vatman, numai așa, ca să arate că-i om cu autoritate, odată urcat, s-a proșăpît în pragul vagonului și n-a cedat decît valului care l-a împins din urmă. Apoi a făcut popas în fața încasatorului: așteaptă restul de la 25 lei. Intre timp se iscă o discuție între încasator și un cetățean care depășise distanța pentru care cumpărase bilet. Taxatorul insistă: tovarășe, mai departe nu poți călători...

Bineînțeles că tovarășul Costache e acolo și nu tace:

— Lasă-l, frate, că doar nu-l duci dumneata în spinare. Poate că n-are omul bani. Poate că dacă îți dă dumatile nu mai are omul pentru țuică și de, omul a muncit, n-a stat ca dumneata pe scaun, de nu te mai mișcă de acolo nici cu magnetul. Io-te, frate, vrei dumneata să faci planul direcției cu 25 de bani ai dumisale? Te pomenești că vrei și primă pentru asta? (Și pentru că nimeni nu ride, Costache ride de unul singur, făcînd cu ochiul...).

Dar tovarășul Costache nu stă prea mult nici aici, lingă taxator. Dacă n-a ris nimeni e semn că n-are admiratori. Îată-l pe platforma din față a tramvaiului. În stație, vatmanul a deschis ușa. Costache s-a proptit în ușă, ținînd-o cu piciorul:

— Sportul... ăla cu Sportul, n-auzi?

Vatmanul îi atrage atenția că trebuie să plece din stație și că trebuie să închidă ușa.

— Lasă, nene, — îi spune Costache — că nu moare nimeni de foame dacă mai întîrzi cîteva minute. Vrei să mă dau jos să cumpăr ziarul? Ți-o fi convenind dumatile să mai plătesc un bilet, da' nu-mi convine mie. Eu am plătit pînă la stația următoare. Hei, mă ăla cu Sportul... aici, așa, dă-mi restul la 25 lei. Ce te superi, tovarășe vatman? Ai vrea să-mi dea ziarul de geaba? Da' ce, mai e ca pe vremuri să-i fur munca omului? El nu e om al muncii ca și mine, ca și dumneata? Stai, frate, că mi-a dat mai puțin cu trei bani... De ce închizi ușa, tovarășe vatman, încurajezi hoția? Așa știi dumneata să te porți cu călătorii? Bravo... Păi, cine strică, dacă eu stau de vorbă cu dumneata în loc să te răclam... lasă, frate, că ne cunoaștem noi, etc., etc.

Sîntem la o Alimentară și bineînțeles că nu lipsește nici tovarășul Costache. Așteaptă să fie servit. În fața lui un bătrîn protestează că i se cîntărește prost: la un pachet i s-au dat 20 grame mai puțin.

Costache nu-i omul care să piardă ocazia și știe de partea cui să se aranjeze:

— Și ții lumea în loc pentru zece grame. (A redus fulgerător lipsa). Las'că nici „dumnealui“ nu se îmbogățește cu cele 5 grame ale dumatile. (După cum vedeți, a mai făcut o reducere de greutate-lipsă). V-ați făcut tipicari, parcă ați venit la farmacie. Dumneata, pesemne că n-ai nici o treabă de vreme ce te legi de fiecare fleac? Da' în urma dumatile nu te uiți? Aici așteaptă oameni cu munci de răspundere, și „dumnealui“ nu mai știe cum să dovedească cu... etc.

Costache este sigur că acum poate spune vinzătorului:

— Taie, te rog, de aici așa... Partea cu grăsime. Nu aia. Ailaltă. Mersi.

Pe stadion, Costache face cor cu grupurile de scandalagii. Este adevărat că rolul său este mai redus din cauză că mai sînt... Costachi pe aici. Îi pare rău că nu poate da tonul. Nu poate fi „vioară primă“. De aceea se mulțumește să strige:

— Scoate-l, frate, afară.

Strigă și el: huo, afară, dărimă-l, deși nu este fixat asupra cărei echipe să-și îndrepte atenția și simpatia. El ține deocamdată cu „ai noștri“. Confundă porțarii. Le strigă:

— Nu te lăsa!

Lansează un puternic:

— Traaage!... bineînțeles după ce s-a tras. Iar dacă lovitura este reușită, se întoarce spre „publicul“ său și spune:

— Trebuie stimulați... ăstia ezită... le știu eu boala.

Să nu uit să vă spun ce s-a petrecut la intrare. Un băiat vroia să se strecoare fără bilet. Cei cu bilete protestau că erau ținuți pe loc. Evident, vina era de partea celui care vroia să înșele vigilența controlului. Din mijlocul cetățenilor s-a auzit vocea lui Costache:

— Lasă-l, frate... da' răi v-ați mai făcut... că doar nu vrea loc la tribuna oficială. Vrea și el un loc acolo, să vadă... Io-te, frate...

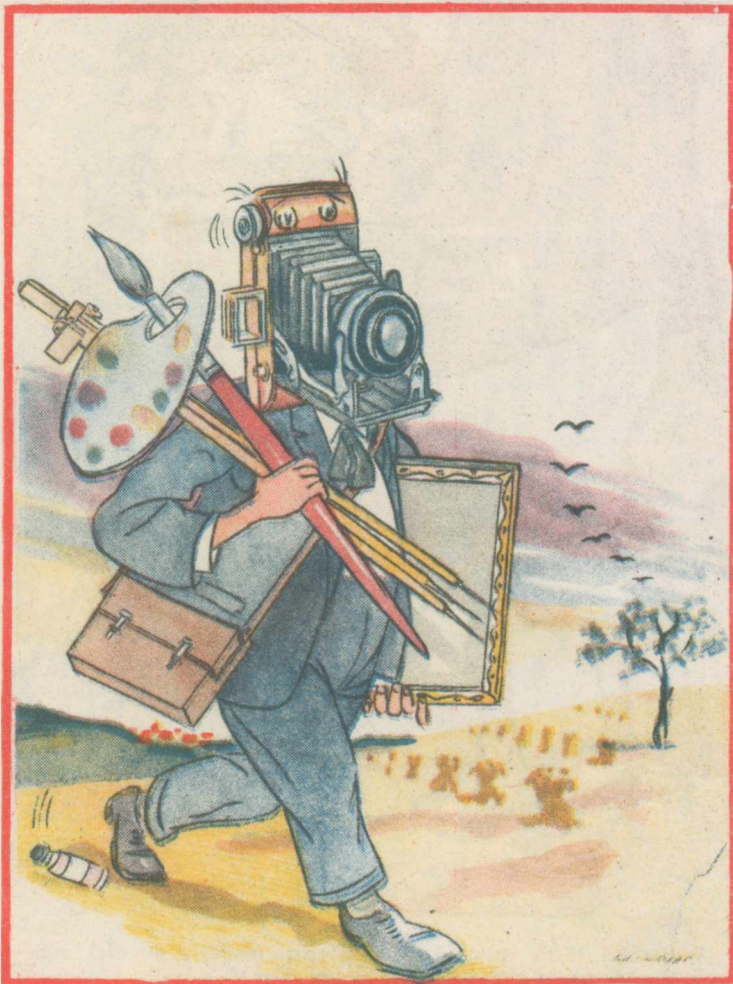
La teatru vine cel din urmă. Ultimul fum de țigară ți-l suflă cînd te îngheșuie să pătrundă la locul lui. A aruncat scrumul pe covor. N-a cumpărat program pentru că „îi cunoaște el pe artiști“. La bufet s-a plîns că spa nu-i destul de rece. Face reflecții cu glas tare, subliniind fraza eroului cu un „foarte bine“ sau „nu te lăsa“.

Este veșnicul Costache, care, la coborîrea din tramvai aruncă biletul lingă coșul de hîrtii, înjură cu infloritură, trece strada cu stopul pus, etc., etc., etc.

Semne particulare: încurcă lumea.

Trebuie luat de guler. Cel puțin la figurat.

PICTORUL NATURALIST PE TĂREN

— Și-acum la lucrul!

Desen de GH. CHIRIAC

SĂ MĂ-NSOR CU CHIVA LU'NICI

de NICUȚĂ TĂNASE

Tare recunoscător v-aș fi dacă mi-ați îngădui numai câteva minute să mă ascultați până la sfârșit și să vă dați și dumneavoastră părerea: vreau să... Să mă bată Dumnezeu dacă nu mi-e și rușine să-ncep. Nu de alta, da' eu vă cunosc. Ziceți: ia să vedem ce mai vrea și asta! Și p-ormă parcă v-aud; ia te uită ce năzbtii i-au mai trecut prin cap! Nu i-ar fi rușine. Și începeți să rîdeți.

Fie ce-o fi, eu încep. Mi s-a făcut de-nsurătoare. Chiar așa. Mi-a venit vremea. Gîndiți-vă, am aproape treizeci de ani. Frumos, să nu-mi fie de deochi, sînt, meserie am, țoale, țoale, loc de casă în crucea satului, materiale pentru ridicat cămin... Știu c-o să se găsească destui printre dumneavoastră care să zică: dacă ai de toate ce-ți mai trebuie înșurătoare? Ai nevoie de moară-n cap? Care spun așa sînt răutăcioși. Eu m-am hotărît. Anu' asta, gata, mă-nsor. Că vedeți, au început babele să-mi scoată vorbe. Cică, mi-ar fi făcut cineva de urît. Ba au scornit că mă țin cu Tudorița lu' Tăciulă de pe Valea Popii. Știți cum sînt femeile, să nu mă mișc de-aici dacă e un pic de adevăr în scornelile astea. Nici altficia. Vorbe!

Ah, pe ce fată am pus ochii! Odată fată! Tata se mai încon-trează. Am vorbit cu el: zice că n-am s-o brodesc. Că ea, Chiva, e bărbat, nu femeie! Zice că dac-o iau, mă mărit, nu mă-nsor. Cam are dreptate. Ea e șefă de echipă. De doi ani o conduce, și-ntotdeauna echipa ei a fost fruntașă pe colectivă. Și că, vezi doamnă, zice tata, tot ea o să mă conducă și pe mine. Tata a lucrat în echipa ei anu' trecut și p-ormă a cerut președintelui să-l schimbe, că el nu vrea să fie mai mare peste el o fetișcană. Îl știți pe tata cum e! Vă aduceți aminte ce-ndoieli a avut și atunci cînd a fost trimisă la școala de agronomi din București. Mița lu' Trăistaru? Zicea tata: o fată trimitem? De ce nu un bărbat? O să ne facă de ris! S-a făcut de ris tata. A ieșit un agronom din Mița lu' Trăistaru!...

Hai, zău, spuneți-mi care e părerea dumneavoastră? Să mă duc în pețit la Mitică a lu' Nici? Să-i cer fata?

Mi se pare că ați avut prilejul să aflați de ce-i zice lu' nea Mitică, tatăl Chivei, Nici. Nu? N-ați avut? Dacă-mi îngăduiți că n-o să mă faceți „vorbă lungă”, vă spun. Oamenii din satul nostru sînt tare sugubăți. Își pun unul altuia poreclă. Mie-mi zic Pavel. Dumnezeu știe de unde mi-or fi scos numele ăsta. Lu' tata i-au pus porecla „Brînză-n sticlă”. Flăcăii de seama mea mă strigă Pavel a lu' Brînză-n sticlă. Așa și cu Mitică a lu' Zăpucioiu. Mitică a lu' Zăpucioiu, pe vremea boierilor, era un sărăntoc. Cînd a venit odată receptorul după „patenta” către stat, Mitică n-a avut bani. Omul statului a vrut să-i pună sechestrul. Pe ce?

L-a întrebat:
— Vacă ai?
— N-am.

— Da' oi?
— Nici.
— Cai?
— Nici.
— Capre?
— Nici.

D-atunci i-a rămas numele ăsta: Mitică a lu' Nici!

Dumneavoastră, cinstiți cititori, nu-l cunoașteți de-atunci. Pe vremea aia nici dracul nu știa că mai există pe lumea asta și Mitică a lu' Nici.

Acum știu că v-ar plăcea să intrați la el în casă. C-aveți ce vedea. Are omul ce usca pe culme, poți auzi la el în ogradă gîuit de porc, cloncănit de cloșcă, be-hăit de oi. Zece oi are. Ar avea acum receptorul ce lua. Dar nu mai avem receptorii d-ăia. Și să nu-mi ajute Dumnezeu dacă ne pare rău că nu mai avem.

Îmi pare rău însă că n-ați dat pe la noi de tăiatul porcilor. Ce porc a tăiat Mitică a lu' Nici! Unul era cit vișelul'. Are ce pune în tigaie acum. Înainte, Mitică a lu' Nici, — adică ce, numai el? noi nu?, — puneu tigaia la foc, spărgea două-trei ouă, le-amesteca cu mălai și ieșeau jumări mai multe și-și umplea burta...

De ce sînteți așa răi? Spuneți-mi, rogu-vă, ce să fac? Să mă duc în pețit la Mitică a lu' Nici?

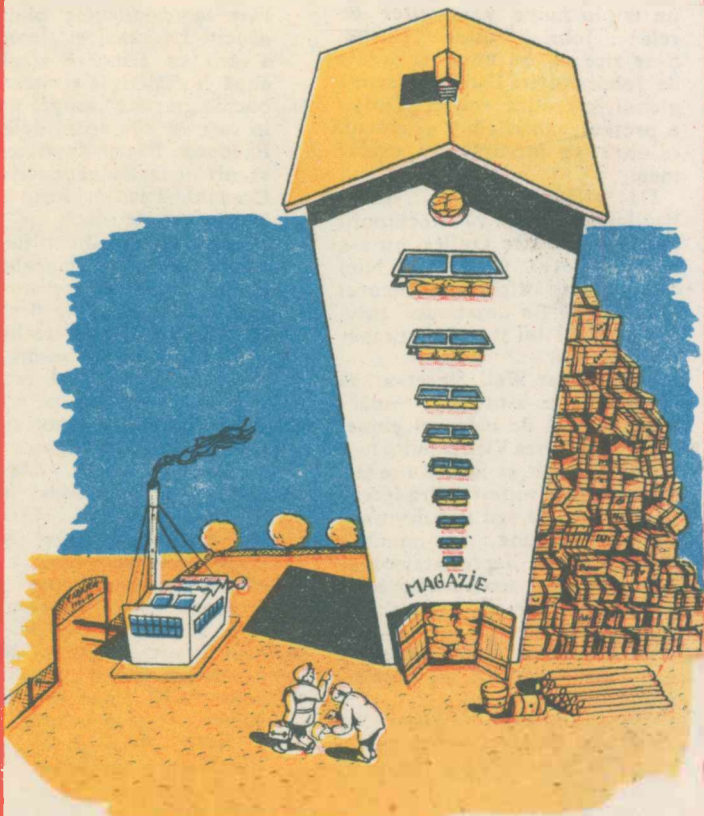
Chiar așa, zău! De ce i-o mai spune Mitică a lu' Nici cînd are de toate? S-a-nvățat lumea să-i zică așa.

Mă gîndesc la altceva. Mă-nsor eu cu Chiva, ne punem pirostriile în cap, o aduc acasă și p-ormă te pomenești că vine unul de la București, mi-o ia și mi-o duce la vreo școală. C-am auzit eu vorbind pe președinte cu un tovarăș de la raion. Zicea președintele:

— Ce inginer ar ieși din Chiva noastră! Dar n-o dăm, prea ne-ați luat mulți fruntași și i-ați băgat în școli.

La care tovarășul de la raion și-a notat ceva într-un carnețel. Îi cunosc eu pe dumnealor. Așa fac mereu. Și lucrurile bune și alea rele le notează. Îți și spun: aici n-ai făcut bine, aici trebuia așa, dar tot notează. Și, cînd ție lumea mai dragă scoate carnețe-

Sînt unele întreprinderi care, neținînd seamă de plan, stochează materiale în dauna altor întreprinderi

PLANIFICATORUL: — Tovarășe director, Banca de Stat ne acuză că am stocat materiale în dauna altor întreprinderi...
DIRECTORUL: — Asta-i vigență gospodărească; decît să-mi crape buza, mai bine să-mi plesnească magazia...

Desen de I. G. POPESCU

lul și... țin-te pînză! Incepe: G.A.C. din comuna ailaltă a făcut bine lucrul cutare. Voi n-ați făcut. Sau altminteri. Și uite-așa învățăm unii de la alții. E bine și nu e bine că scrie tovarășul ăla de la raion toate în carnețel. De ce? Păi ați uitat c-a scris și numele Chivei?

Vreau să vă mărturisesc... Dumneavoastră cred că nu sînteți din ăia care umblă cu vorba de colo, colo. Am încredere. Vă mărturisesc că mi-au rămas ochii la ea de anul trecut. Prin timpul culesului de struguri. A fost la noi un fel de petrecere. Atunci am jucat cu ea. Atunci am vrut eu să aduc vorba de... da' mi-a fost rușine. Și-alaltă-seară mi-am făcut drum pe la nea Mitică a lu'

Nici. Chiva era cu Sila lu' Ferdinan, lucrau la niște flanelle. Mîncau boabe fierte, și învățau după un abecedar rusește.

— Ce faci fa, a lu' Nici? Înveți rusește?... Și tu Silo?

— Și eu, mă, a lu' Brînză-n sticlă!

— Ce să fac, Pavele! Îmi răspunde și Chiva, trebuie să-nvăț repede.

— De ce repede, Chivo?

— Păi mi-a spus tovarășul președinte să-nvăț, că e vorba să plece o delegație în Uniune. M-au propus și pe mine. Și cum o să mă-nțeleg eu cu tovarășii d-acolo?... Ți s-naș po ruski?

— Ce ziseși, fa?

— Ți s-naș po ruski? Ia snaiu ploho.

— Ce-i aia?

Am și eu vreo două, trei abecedare d-astea. Dar merge greu. Litere incilcite. La noi f e f. La ei φ e f. Pentru asta-ți trebuie ținere de minte. Chiva, ați auzit-o și dumneavoastră. A prins. Are mintea ageră.

Doamnă, ce răutăcioși sînteți! Vă cer și eu o părere. Ce spuneți, să mă-nsor cu Chiva? Sînteți de părere? Vă place fata! Știu. Și mie-mi place... Și eu sînt de părere. Atunci e gata. Ne luăm. Cum? Dacă vrea ea? Eu știu? Întrebarea asta uite că nu mi-am pus-o. Te pomenești că ea... Nu cred să nu-i placă de mine. De frumos sînt, să nu-mi fie de deochi. Meserie... De altceva mi-e teamă. Să n-ajung la vorba lu' tata. Să mă conducă ea pe mine?

Ia uite ce prostii vorbesc. Păi, se poate așa ceva? Păi, la noi bărbații sînt bărbați! Și... și eu sînt bărbat!

FRAȚII DULLES AU PREGĂTIT, ÎN FELUL LOR, CON

Nu poate omul să deschidă un ziar fără ca să-i sară în ochi, un triplu nume prevestitor de rele: John Foster Dulles. S-ar zice că nu unul ci o sută de Johni Fosteri Dulles, cutreieră globul, într-atâta mister Dulles e prezent, chiar când e absent, oriunde se întâmplă un eveniment.

De pildă, conferința de la Bandung. Dacă vă închipuiți cumva că mister Dulles nu s-a aflat în treabă, vă înșelați. Nici că se putea altfel. Evenimentul promitea să fie dezastruos pentru patronii lui și trebuia neapărat înlăturat.

N-a apucat Wall Street-ul să digere pe de-a-ntregul despărțirea pe veci de belșugul chinezesc, - pierderea Vietnamului încă îi mai stă în gât, și iată că alte țări asiatice își manifestă dîrz intenția de a nu se mai lăsa devorate. Iar la Bandung, așa-numitele popoare „slab dezvoltate economic” sau „semiindependente politice”, vor să chibzuiască, laolaltă cu cele ce și-au și cucerit libertatea și independența națională, cum să-i vie căpcăunului de hac.

După cele scrise de ziarul *Sun Times* din Chicago, vestea conferinței de la Bandung „a zguduit”

Washingtonul. Dar e puțin spus. Efectul a fost fulgerător. Le-a luat monopolistilor piuitul, i-a năucit. La auzul ei, John Foster a sărit ca fript. S-a gândit o clipă la război, la aruncarea unei bombe „tactice” asupra palatului în care se vor reuni delegații la Bandung. Băgați de seamă! - a răcnit el la Bangkok. Avem, în Oceanul Pacific, forțe armate mai puternice decît pe vremea cînd ne aflam „în plin război cu Japonia”, și, în subteranele Pentagonului, bombe atomice de zece ori mai teribile decît aceea cu care am lovit Hiroshima.

Băgînd însă de seamă că nu sperie pe nimeni, că pregătirile în vederea conferinței continuă, s-a potolit și s-a pornit să se pregătească și dumneasa.

Dolarii, și-a zis. „Argumentul” s-a dovedit doar în atîtea rînduri irezistibil. Cîți Cian Kai-și, Magsaysay și Bao Dai nu și-au vîndut țara, nu și-au măcelărit poporul spre a merita favorurile Wall Street-ului.

Și se încropește pe loc un plan asiatic de ajutor economic, botezat cu pompă „planul Eisenhower”. Milioane și milioane de dolari sînt puși la bătaie... Arici o dată!.. Arici de două ori!!!... Cine ia mai mult?..

Tăcere mormintală. Nici un răspuns la o atît de îmbietoare ofertă! Da? ce-o fi avînd dolarul? - se vaită nedumerit mister Dulles - de nu prinde în India, în Indonezia, în Birmania, așa cum a prins în Germania occidentală? Ce-i de făcut?..

Grațios, ziarul *Washington Post* îl scoate din încurcătură: un program „generos” în dolari nu mai ajunge, ci trebuie unul care „să captiveze imaginația asiaticilor”.

John Foster a prins ideea din zbor și, încîntat, a exclamat: Păi dacă e chestie de imaginație stăm bine! În care altă țară din lume se răsfață atît de larg imaginația ca în S.U.A.? Unde găsești mai multă fantezie ca în comicsurile și romanele noastre polițiste? Care dintre eroii clasici sau contemporani au închipuit isprăvi mai grozave decît cele comise de gangsterii noștri? Și care dintre gangsterii noștri s-a arătat mai destoinic în lovituri senzaționale decît propriul meu frate, carne din carnea mea, sînge din sîngele meu, minte din mintea mea, decît Allen Dulles?

Cînd s-a simțit la Washington nevoia creării unui grav incident diplomatic, cine, dacă nu Allen,

i-a înzestrat cu pașapoarte, armie și dolari pe serafimii și arhanghelii spioni și trădători care au dat lovitura gangsterească la Legatia R.P.R. din Berna?

Cînd primul ministru Mossadik, supunîndu-se voinței popoului, a refuzat să cedeze regilor yankei ai petrolului iranian, cine, dacă nu Allen, a pus la cale răsturnarea și întemnițarea lui?

Cînd președintele Arbens al Guatemalei a împărțit țărănilor imensele plantații de bananieri ale țării, lăsînd cu buzele umflate banda de tîlhari care le jefuise sub firma „United Fruit Company”, cine, dacă nu Allen, a organizat o altă bandă de tîlhari ca să-l doboare pe Arbens și să le redea yankeilor „dreptul” de a prăda Guatemala ca mai înainte?

Și acum, în fața primejdiei care amenință Wall Street-ul la Bandung, cine, dacă nu fratele Allen, este omul menit să aducă „salvarea”?

A eșuat planul economic al șefului guvernului american? ...Trăiască planurile șefului agențiilor americane de spionaj și sabotaj!

De aici înainte sîntem în plin

Desen de I. GANF (din „Krokodil”)

Procedura prestării jurămintului martorului (fals) în tribunalul american

MOTIV SERIOS

- Astă-seară am treabă la bancă.
- De ce nu întri acum?
- Ce, ești nebun?! Acum e deschis...

Desen de FRED GHENĂDESCU

UNȚA DE LA BANDUNG

...olișt tradus în viașă. acțiune „Central Integ- Agency”. Agenții din ig, bandiți alesi pe sprin- deprinși cu aruncarea e trenuri și poduri, pot de lesne provoca prăbu- valuri a unui avion... prille, o parte din de- epublicii Populare Chi- mal mulți corespondenți în drum spre Bandung, în apele adânci ale Pa- ... Bandede „Dar Ul Is- rânite cu dolari veniți shington, vor încerca, e în vinzători ambulanz, eze conferința prin asa- i alte acte de teroare. e mi de agenți gomin- oftți la o „nuntă” ima- or încerca să transforme ientă ceremonie nupțială eală ceremonie funebă cît mai mulți delegați. e va ține conferința la ? ține! Se va ține, chiar imaginația infierbîntată ului Dulles vor țîșni noi anuri de sabotare. ținut. eferință s-a vorbit de timp ce la Taipe, asul l Pentagonului, amira- Radford, și generalissi-

mul-fantomă Cian Kai-și com- binau un plan de agresiune împotriva Chinei Populare, iar la Bandung sute de „turiști” de-ai fratelui Allen debarcau cu un plan de agresiune împotriva conferinței. S-a vorbit de înțelegere între popoare, în timp ce delegați dolarizați de-ai fratelui John, strecurați în Adunare, luptau cu disperare să provoace neînțele- gere. N-au prins însă amenințări și intrigi, așa cum total lipsite de efect au rămas momeala și crima. Ura împotriva colonialismului, fascismului, rasismului, război- ului, s-a manifestat cu o vi- goare care a zguduit și mai rău Washingtonul și Wall Street-ul. Mare ghinion, conferințele, pentru monopolizti ! După cea de la Geneva, de la care mister Dulles a plecat plouat, iat-o pe cea de la Band- ung, unde nici nu a fost lăsat să intre. Pe cea de la Geneva, conta- bilul-șef Dulles a trecut-o în bilanțul pe 1954, după chiar spusa lui, în contul „dezamă- giri”. În bilanțul pe 1955, pe cea de la Bandung o va trece în contul „catastrofe”. M. EDEL

Desen de NELL COBAR

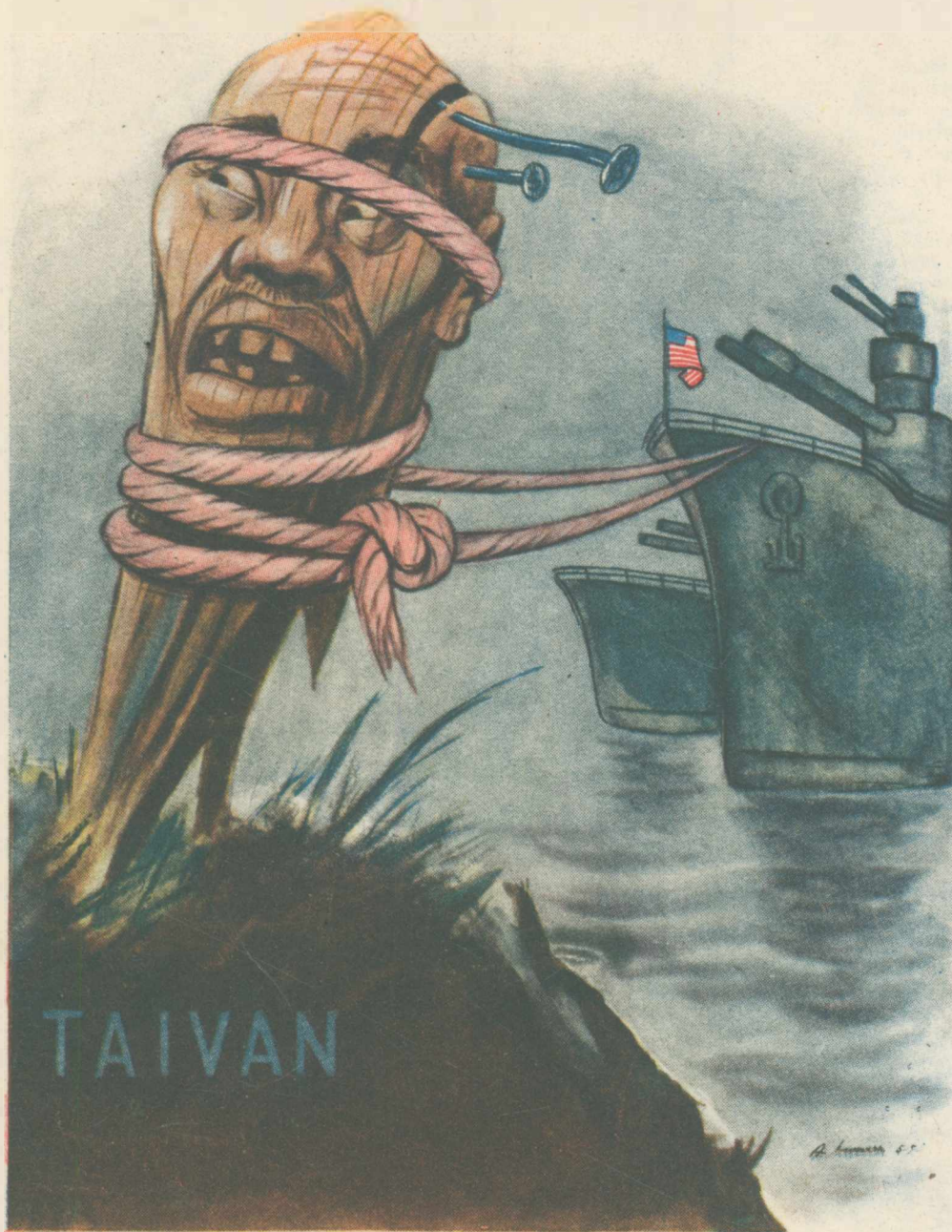
DEZNODĂMINT

APELE TAIVANULUI

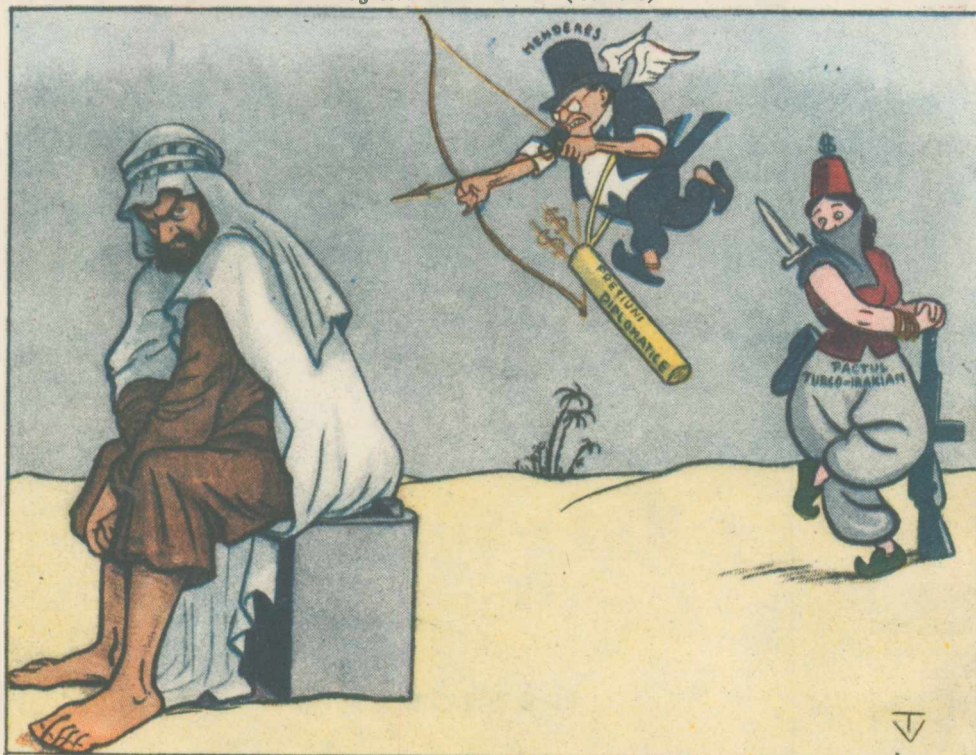
...rmanii noștri strămoși, în ce cndiții mizerabile erau să lucreze!

Desen de V. TIMOC

Desen de ADRIAN LUCACI

S. U. A. exercită presiuni asupra lumii arabe pentru a obține aderarea ei la pactul agresiv turco-irakian (Ziarele)

MENDERES-CUPIDON: — Poate că săgețile americane îl vor determina s-o îndrăgească!

Desen de V. TIMOC

IN LUMINA

Faptelor

Reclama e sufletul comerțului

De când cu isteria războinică și cu bomba atomică în S. U. A. e o jale. Cuprinși de panică nucleară, americanii nu se mai gândesc decât la moarte.

Excelentă atmosferă pentru întreprinderile de pompe funebre. Un businessman specialist în această branșă, și care a devenit celebru lansind sloganul „Puteți muri, că de rest avem noi grijă”, face acum o largă publicitate unui nou și senzațional îndemn pentru ca oamenii să se lase ademiniți de plăcerile voiajului spre lumea cealaltă: prețul înmormintării se poate plăti... în rate.

„Ziua părinților”, sărbătorită cu entuziasm în S.U.A., a fost pentru un alt specialist al pompelor funebre, un „fericit” prilej de a bate recordul reclamei. A făcut să apară în ziare un desen pe care se vede un om matur, dar încă voinic și în floare, spunind fiului său: „Azi e ziua părinților. Ce-ar fi să-i cumperi lui tăticu un cosciug?”

Desenul nu dă și răspunsul fiului. Dar expresia lui fericită pare a spune: „Mori, tăticule, cât mai repede și-ți asigur un sicriu atomic”. Există deci și un mod de moarte american.

Fapt divers

În camera reprezentanților, Charles Hills, redactorul parlamentar al ziarului *Clarion Ledger*, care apare la Jackson, Alabama, S.U.A., șade pe banca presei, așteptând, cuminte, deschiderea ședinței. Deodată apare deputatul Guy Krebs, care se repede la el și îi strigă: „Ce-ai scris despre mine, fiu de cățea?!... și fără a mai aștepta vreun răspuns, îi și aplică o serie de palme.

Și când te gîndești că uneori i se spune unui în nesupraveghiat în expresii: „Fii mai parlamentar, domnule!”

Inghit în sec

Tinerii catolici americani au cerut autorităților dreptul de a mesteca chewing-gum (gumă de mestecat) înainte de împărțânie. Răspunsul a fost negativ deoarece — după părerea Jezuiților — chewing-gum-ul conține și unele substanțe care, prin faptul că ar fi înghițite, ar intrerupe postul.

Multe mai înghit și unii americani!

Dă-1 cu bere, dă-1 cu vin!

O revistă medicală din Minnesota, anume *Mental Health Progress* scrie: „În Minnesota sînt 91.000 de alcoolici la o populație de 2.700.000 locuitori”. Pe chestia alcoolului a izbucnit între presa medicală americană și franceză o polemică ce tinde să degereze. Relevind constatarea tăcută de *Mental Health Progress*, revista franceză *Heure médicale* observă cu indignare: „Și când te gîndești că revista americană *Life* a avut îndrăzneala să spună că Franța e o țară de alcoolici!”

Tot în legătură cu problema alcoolului, merită să arătăm că în S.U.A. fiecare din cele 48 de state are o legislație proprie în ce privește prohibiția berei și a vinului. Călătorul din vagonul restaurant, care pleacă de la Washington la New-York trebuie să bea sau să verse... sticla încuțată, după cum statele prin care trece interzic sau nu berea sau vinul.

Evocînd cunoscutele versuri ale epigramistului român, putem spune: „Din New York în Wisconsin, se conjugă a bea... vin. De acolo în Delaware (a se citi Delaure) se conjugă a bea... bere”.

Ziarul american *Los Angeles Times* citează un pasaj din cartea unui doctor, anume John Dille, care scrie despre războiul din Coreea: „Primul război mondial pe care l-am făcut fără să știm încotro mergem. Dar a fost un război bun, un război magnific. Trebuia pornit!”

Se cunoaște că acest doctor american a făcut războiul... în cabinet!

UN REDACTOR CARE SE GÂNDEȘTE LA TOATE

Tema schiței pe scurt: un căraș își bate calul.

Scriitorul a trimis schița la un ziar; după câteva săptămâni l-a chemat redactorul.

— Schița îmi place, i-a spus cu ochii pe jumătate închiși, vizători. E bine concepută...

Autorul zimbi inocent.

— Totuși am câteva observații, dacă nu te superi.

— Vai, se poate! Vă ascult.

Redactorul își puse ochelarii cei mai groși și zise:

— În primul rând, cum poți să scrii că un căraș își bate calul. Așa nu merge. Lumea o să creadă că în Ungaria, peste tot, fiecare căraș își bate calul, ceea ce nu ar fi veridic. Se poate ca da să susții că fiecare căraș își bate calul?

— Cum putești crede așa ceva. Nici vorbă!

— Dă aia, — dădu din cap mulțumit redactorul — trebuie să-i dai un nume eroului tău principal...

— Să fie — să zicem — Varga.

— Nu, nu, te rog, nu se poate! Ai d-ta idee cîți cărași există în Ungaria, care poartă numele Varga? Ar veni fiecare să protesteze. Sau poate susții că în Ungaria fiecare căraș cu numele Varga își bate calul?

— Departe de mine acest gând!

— Vezi, trebuie să găsești un nume adecvat și totul e în regulă. Asta e în definiție treaba d-tale.

Stai o secundă. Bine că mi-am adus aminte. Ar mai trebui specificată strada unde se petrece acțiunea. Să zicem, de exemplu, în str. Só. Căci vezi, altfel s-ar putea crede că în țara noastră, în fiecare stradă fiecare căraș își bate calul. Ceea ce nu corespunde adevărului. Sau d-ta poate vroiai să spui așa ceva?

— De unde! Se poate?

— Ei bine, dacă ai schimbat și asta nu-ți rămîne altceva de făcut decît să fixezi și ora cînd se întîmplă acțiunea. Bineînțeles, cu aproximație, fiindcă n-ai să afirmi că toți cărașii își bat calul de dimineață pînă seara, cu o pauză de jumătate de oră la prînz. Sau ai conceput cumva schița în felul ăsta?

— Nu!

— Atunci totul e în ordine... Mulțumesc! La revedere!

Scriitorul s-a dus acasă, a prelucrat schița după indicațiile redactorului. Cărașul a primit numele de Steffenstingel Albert. După aceste corecturi, schița a fost înapoiată redacției.

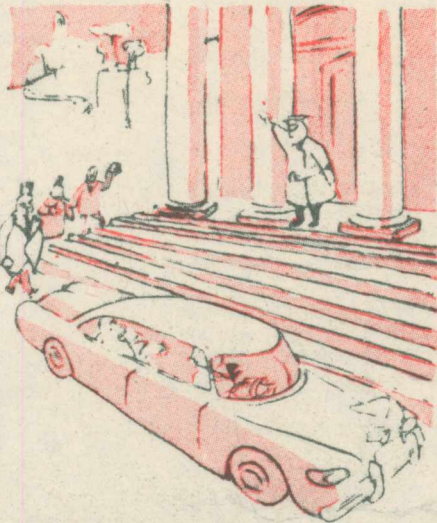
Peste câteva zile a primit scrisoarea următoare:

Dragul meu prieten!

Nu știu de unde te-ai informat, dar noi ne-am interesat și la nici una din întreprinderile de transport nu lucrează vreun căraș cu numele de Steffenstingel Albert.

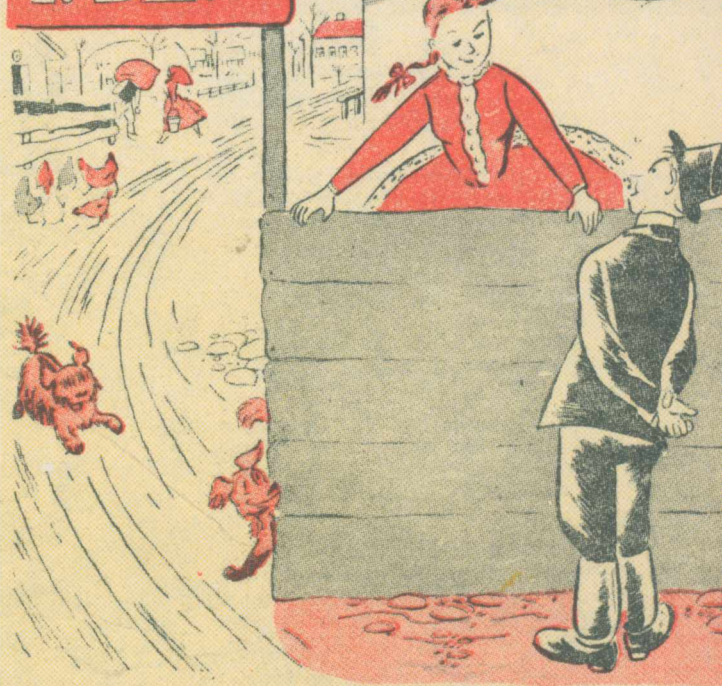
Cu salutări tovărășești!
Redactorul

Sedința Consiliului de miniștri al Italiei s-a întrerupt pentru două ore, fiindcă doamna Luce, ambasadorul Americii, l-a chemat afară pe Scelba.

D-na LUCE: — Șofer, claxonează de două ori pentru Scelba; nu cumva să claxonezi de trei ori, că atunci coboară tot guvernul.

T.SZ.

— De ce stai pe afară? Intra!

CUM AM DEVENIT UN OM EDUCAT

de TÓTH KORNÉL

La ora 10 seara, cînd am mort de oboseală m-am reîntors în cuibul familial, soția m-a primit cu aceste cuvinte:

— Azi am ascultat la radio emisiunea: „Părinților, despre educație”.

— Foarte bine, am dat din cap cu aprobare. Îmi pare bine că te cultivi. Dar acum fii bună și servește-mi masa că nu văd de foame ce mi-e.

— Și asta tot de la tine învață copilul, a spus soția mea cu reproș în glas, și, în loc să-mi fi încălzit cina, s-a așezat pe scaun.

— Ce învață de la mine?

— Nerăbdarea. Copilul este nedisciplinat, fiindcă îl ia drept exemplu pe tată-său.

S-a sculat în picioare și, plimbîndu-se prin fața mea, a continuat:

— Copilul așa trăiește, așa se poartă, cum trăiesc și se poartă părinții lui. De aceea te rog ca acasă să fii liniștit, stăpînit, așa cum trebuie să fie un tată serios. Copilul...

— Am înțeles — am intervenit liniștit și stăpînit — dar acum fii bună și dă-mi de mîncare..

— Vezi, așa te porți întotdeauna, continuă soția mea. Intervii și în vorba copilului, îl întrerupi în mijlocul frazei, n-ai răbdare să-l ascuți. De la tine a învățat să intervină în vorba oamenilor mari.

După ce am fost nevoit să ascult toată emisiunea „Părinților,

despre educație” în prezentarea soției mele, cam după o oră și ceva, am reușit s-o conving să-mi dea de mîncare.

Dar nu m-am putut bucura în tihnă nici de masă. Începusem să mîncînc tocana cînd vocea soției mele mă făcu să tresar:

— Cum mîncînci?

— Poftim?

— De ce nu folosești și cuțitul?

Și de ce mîncînci repede? Dumnezeule! De unde să învețe copilul o purtare cuviincioasă la masă, dacă tatăl lui mîncîncă ca un barbar?

M-am pregătit de culcare. M-am dezbrăcat repede, mi-am pus hainele pe un scaun și am vrut să mă bag sub plapumă, cînd întrebarea iubitei mele soții m-a făcut să rămîn cu un picior în aer.

— Cum ți-ai așezat hainele?

— Ca de obicei!

— Uită-te, acolo, și-mi arată un alt scaun.

M-am uitat. Hainele băiatului meu zăceau într-o îngrămădeală de nedescris.

— Vezi, și asta învață copilul de la tine. Aranjează-ți hainele ca lumea.

Mi-am aranjat hainele, și pe ale fiului meu, și m-am culcat. Miezul nopții trecuse de mult.

Dimineața m-a trezit soția la șase și jumătate.

— Școală-te!

— E devreme, protestez eu. La

opt și jumătate trebuie să mă duc la birou.

— De azi încolo, în fiecare dimineață te vei scula la 6 și jumătate, hotărî soția mea fără drept de apel. — Cum vrei ca acest copil să fie un om vrednic, sîrguincios, cînd îl vede pe tat-su lenevind la o oră cînd el pleacă la școală?

M-am sculat, m-am îmbrăcat. Soția mea m-a îndemnat să pregătesc gustarea ca băiatul nostru să se obișnuiască din timp cu treburile casnice. În timp ce mă chinuam cu pregătirea gustării, de nenumărate ori a trebuit să mă duc în dormitor — soția era încă în pat — ca s-o întreb unde-i zahărul, cafeaua, untul. Pînă la urmă s-a enervat și a țipat la mine:

— Cum poți să fii așa de neîndemnat! Deschide ochii, și ai să găsești de toate. Cum crezi că o să fie copilul nostru un om inventiv, descurcător, dacă tatăl său e un papă-lapte?

Totul ar fi fost cum ar fi fost și cu m-aș fi resemnat cu situația creată, dacă n-aș fi auzit din întîmplare discuția dintre fiul meu și nenea Keceli, portarul blocului.

— Tu ești groaza casei — spunea Keceli supărat. — Ar putea să te educe maică-ta.

— N-are timp, nene Keceli, deocamdată îl educă pe tata.

Cade cite-o vorbă, se rostogolește
Și-n zăpăda altor mii de vorbe crește,
Lunăcă pe pante repezi, ireale
Căpătînd proporții vaste, colosale

Și în furtunoasa vorbelor geneză
Crește geometric, parcă, în viteză,
Iși prăvale într-una magicul balon
Dintr-un fir de vorbă iese ghem de zvon.

Dar prin uriașul vorbelor puhoi
Dacă depeni iarăși firul înapoi
Vei găsi-n tot locul, dacă bagi de seamă,
Omul care pune firului o scamă.

Și cînd zvonul prinde brusc să se destrame
Vezi că firul este tot făcut din scame.
Un exemplu? Simplu! Dacă bunăoară
Urmărești clienții din Alimentară

O să vezi în rînduri o femeie care
Spune cite una ca din întimplare:
— Uf, săracul Nae! Astăzi mi-a venit
Iarăși din Chitila mort de obosit!

Dacă crezi că ăsta nu e un motiv
De amplificare, ești un om naiv!
Lesteroaia, care toate le aude,
Cînd ia masa miercuri pe la niște rude,

de C. OTTESCU

Spune într-o doară apropo de tort
Nae Lăzdrăscu e aproape mort,
E astenic, soro, se agită rău
Nu cred c-o mai duce! Vai de capul său!
— Ce nenorocire! Ce băiat capabil!
Spune G. Fanache.

— Faptu-i explicabil
Zice Lesteroaia. Nae se-oboșește!
Pînă la Chitila și pe jos, firește
Ostenești...

Fanache (știți Fanache G.)
Om cu mare vază care-n plus mai e
Normator — se pare — sau ceoa așa
Joi de dimineață tocmai cînd mergea

La servicii, îl vede pe Iordan Popescu
Și îi spune-n grabă: — Nae s-a ales cu
Un proces pe creier complicat se pare
Are-o astenie îngrijorătoare.

Auzi ce-i în stare: a fugit pe jos
Pînă la Chitila

— De ce?

— Face cros!

— Și de cînd?

— De-o lună poate.

— Ce tot spui!

Cum să facă Nae cros la vîrsta lui?

— Face că e tînr, e de vîrsta mea
Deși el cu sportul cam exagera.
Să-l vezi cum arată, zici că-i o fantomă
De-altfel se și pare: e acum în comă!

Dar Iordan Popescu, om cu greutate
Care joacă table cu Zamfir Istrate
Serile acasă, joi n-o mai jucat!
A stat la o vorbă și i-a explicat:

Cum săracul Nae, după-o gravă boală
A murit în fine azi de-oboșeală!
Și Zamfir Istrate, impresionat,
Și-a pus haine negre și s-a deplasat

Pînă la defunctul lui prieten care,
I-a deschis chiar dinsul ușa, la intrare.

.....

Zvonuri care creștești, goale, din cuvînt,
Ce zburăși — baloane de nimic — pe vînt,
Ce-alergăși pe stradă și prin instituții,
Ce strîmăși în urmă searbede discuții,

Ce rămîne oare efectiv din voi
Dacă depeni firul vorbei înapoi?...
Ce rămîne? Numai o caricatură
Un cap ce lipsește, dar în schimb, o gură!

Romulus, ești cineva!

Dragă Romulus,

De multe ori m-am întrebat ce-o fi cu tine că nu mai dai semne de viață de cînd ești director al Școlii medii tehnice de agricultură din Dumbrăveni. Că doar sîntem prieteni vechi, și nici prin gînd nu-mi trece că la noi s-ar putea aplica zicala „Ochii care nu se văd, se uită”. Invers ar putea să spun: că ochii care nu se văd, se uită în gestiunea ta. Stai, nu sări în sus, că-ți spun și eu ce-am auzit. Știi cum e vorba: „Pînă nu faci foc, nu iese fum”. Bineînțeles că la tine nu iese fum. Ies „ciubucuri” serioase din afacerile pe care le învîrtești în calitate de director al școlii. Iată de ce se spune, mă băiatule, că între legenda- rul Romulus de pe malul Tibrului și Romulus Pogăceanu din Dumbrăveni nu e mare diferență: Romulus a supt de la lupoaică, tu sugi fondurile școlii ca un lup.

Te-a bătut norocul, șmechere! Am auzit că ești înconjurat de niște colab- oratori „ef-ef” în frunte cu Ion Ig- nat, director-adjunct și mina ta dreaptă, prin care faci „la stînga” lemnele șco- lii, legumele, articolele alimentare și alte articole de cod penal. Nu te jenă că-ți spun toate astea fiindcă-i mai bine să ți le spună un prieten, decît să ți le spună procurorul.

Ne cunoaștem din copilărie și n-am uitat ce se spunea despre tine: „Ro- mulus ăsta o s-ajungă departe!” Și iată c-ai ajuns să vinzi bucătăresei Turcu Ana roșiile din grădina școlii, pentru ca apoi să le „cumperi” înapoi sub formă de bulion.

Romulus, ești cineva! Nu știu cum ți-a dat prin cap, dar știu că pentru asta se dau cel puțin cîțiva ani...

Ce nu-mi place însă la tine, e că nu ești suficient de autoritar cu subalter- nii tăi. Din cauza acestei slăbiciuni, am auzit că portarul Suci Petre are o atitudine nejustă față de tine, permi- tîndu-și să-ți ceară plata porcului pe care ți l-a vîndut anul trecut. Vezi, Pogăcane dragă, unde duce lipsa de vigență în recrutarea cadrelor? Ți-ai

băgat calul troian în cetatea în care domnești ca Bimbașa.

Dar cite n-am auzit despre tine! Nu știu dac-au auzit și cei din minis- ter, dar cert e că a slăbit în mod alar- mant disciplina școlară: elevii merg cu tupeul pînă în a se plînge că ei se învelesc cu pături rupte, în timp ce pledurile nou-noușe ale școlii sînt în- trebuițate de tine pentru infofolirea cățeluşelor Fifi și Lili.

Romulus, ești cineva! Zău că ești cineva. Te admir, și am ce admira. Astfel, pentru întărirea legăturilor între magazie și bucătărie, ai găsit so- luția cea mai practică: căsătoria ma- gazinerului Aurel Goian cu roaba lui dumnezeu bucătăreasa Turcu Ana. Și fiindcă tinerii alimentari, adică tinerii căsătoriți, au vrut să facă nunta la București, dumnezeu ți-a dat fericita inspirație feroviară și le-ai dat foi de drum pe clasa a II-a și ordine de ser- viciu care le-au înlesnit cazarea, masa și diurna respectivă, toate plătite din fondul școlii.

Da' ce-mi place la tine e că splici cum trebuie proverbul: „Vezi-mă cu-n ochi, ca să te văd cu doi”. Pentru merite deosebite, în sensul că știu să închidă ochii la jaful organizat în fon- durile școlii, tu ți-ai premiat „cola- boratorii” cu sume variînd între 400— 700 lei. Asta e frumos din partea ta, mai ales că cine împarte, parte-și face!

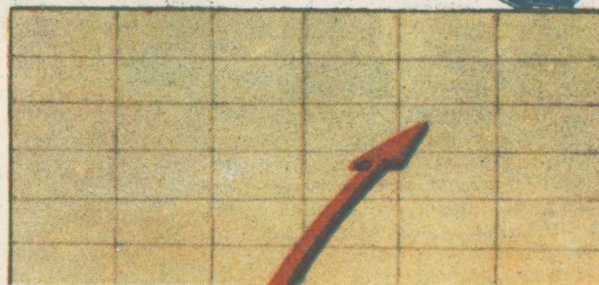
În încheiere îți doresc să n-ai parte de vreo încheiere judecătorească, și ca modestele mele rînduri să te găsească sănătos, dacă, între timp, nu s-o fi găsit cineva din minister care să te scoată din fondurile școlii, și să te bage în fondul dosarului penal.

Al tău prieten,
Radu Caracitișă

p. conf. VALERIU FILIMON

SCĂDEREA PREȚULUI DE COST

GRAFICUL PRODUCTIEI

GRAFICUL PRODUCTIEI

Desen de A. POCH

INSTANTANEE...

GOSPODĂREȘTI

ȘEDINȚĂ ÎN CARTIER

Secția de locuințe C. F. R., a convocat pentru duminică 6 martie, la orele 9,30, în sala clubului din str. Pavlov nr. 62, o ședință cu cetățenii din cartier, pentru discutarea problemelor gospodărești. Acțiunea se petrece în dimineața respectivă, în sala amintită.

CETĂȚEANUL 1: Tii, ce de lume! Au făcut frații mobilizare, nu glumă!

CETĂȚEANUL 2: Ei, da! Sînt probleme gospodărești de rezolvat!.. Dar nu-i dă drumul la ședință?...

CETĂȚEANUL 1: Păi, să vină tovarășul Bădoi Mihelache, de la C. C. al sindicatelor C.F.R., și începe!... Ia uite, frate, ce de lume a venit!...

orele 9,45

CETĂȚEANUL 2: Cine zicesti că trebuie să vină?

CETĂȚEANUL 1: Tovarășul Bădoi.

orele 10,15

CETĂȚEANUL 2: Poate că nu știe omul că-i ședință...

CETĂȚEANUL 1: Precis că nu știe! Altfel venea! O fi uitat să-l convoace... Hei, tovarășe...

CETĂȚEANUL 3: Da...

CETĂȚEANUL 1: Nu știi de ce nu începem?

CETĂȚEANUL 3: N-a venit tovarășul Bădoi...

CETĂȚEANUL 1: Poate că nu l-a convocat nimeni.

CETĂȚEANUL 3: Ba l-a convocat... L-a convocat tov. Gheorghe Traian, președintele comisiei de locuințe.

CETĂȚEANUL 1: Și atunci de ce nu vine?

CETĂȚEANUL 3: Păi, l-a convocat numai o dată! Dar nu l-a convins! Poate dacă-l convoca și a doua oară, venea.

CETĂȚEANUL 2: Cum, frate, să-i spună de două ori ca să vină o dată?

CETĂȚEANUL 3: Păi, nu vezi, dacă i-a spus numai o dată n-a venit deloc.

CETĂȚENII 1 și 2: Atunci ce facem cu tovarășul Bădoi?

CETĂȚEANUL 3: Eu zic să-i trimitem salutar!

CETĂȚEANUL 2: Prin cine?

CETĂȚEANUL 3: Prin „Urzica“.

orele 10,30

Se hotărăște amânarea ședinței pentru astăzi, fixîndu-se și ordinea de zi. Astfel, se vor discuta următoarele probleme:

1) Probleme de cartier (cu cetățenii cartierului).

2) Probleme de caracter (cu tovarășul Bădoi).

SCHIMB DE EXPERIENȚĂ

Iau parte la ședință tovarășii: Petre Constantin, președintele Comitetului Circa raională 87, Petrescu Vasile, președintele Comitetului de stradă nr. 166, Rădulescu Spiridon, președintele Comitetului de stradă nr. 172.

PETRE CONSTANTIN: Tovarăși, s-a convocat această ședință în vederea unui schimb de experiență! Să învățăm unii de la alții, pentru a îmbunătăți activitatea comitetelor de stradă (aplauze). Are cuvîntul tovarășul Petrescu Vasile.

PETRESCU: Tovarăși... eu, ce să spun... n-am făcut nimic... ziceam să învăț de la voi... Să-l aud pe tovarășul Rădulescu...

RĂDULESCU: Păi... ca să zic așa... nici eu n-am făcut nimic... ziceam să învăț de la voi... Să-l aud pe tovarășul Petre Constantin...

PETRE CONSTANTIN: Eu vreau să spun că a tunat...

RĂDULESCU: Dar nu plouă, frate...

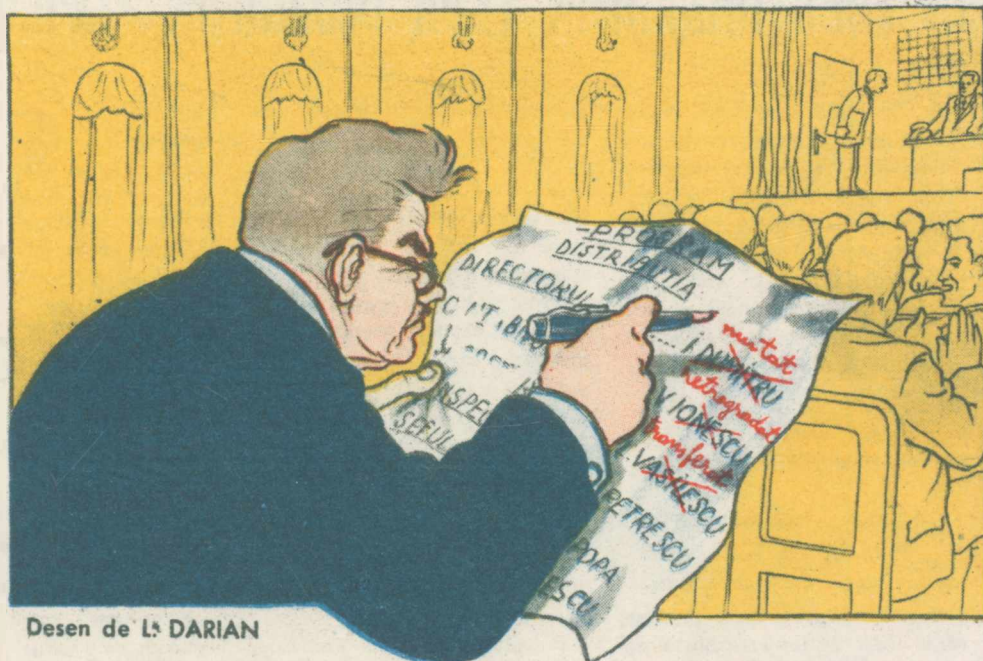
PETRE CONSTANTIN: Nu... Vreau să zic că: a tunat și ne-a adunat!... Pentru că, vedeți, nici eu n-am făcut nimic...

PETRESCU: Atunci, ordinea de zi fiind epuizată, să trecem la concluzii...

PETRE CONSTANTIN: Just! Deci, considerăm, tovarășii, că ședința noastră pentru schimb de experiență este inoportună, intrucît n-avem cu ce să facem schimb!... Doar să facem schimb cu alții!

Just!

Unii conducători de întreprinderi iau măsuri împotriva membrilor brigăzilor artistice de agitație care satirizează lipsuri.

Desen de L. DARIAN

SCHIMBARE DE ROLURI

Condicile

de DINU MOISESCU

—Că există condică de reclamații și sugestii — pentru consumatori, asta o știți... — îmi spune tovarășul Ionel, vânzător la un „Comaliment“, dar noi am înființat și o condică de sugestii și reclamații, a noastră... a lucrătorilor din comerțul de stat. În această condică, notăm și noi reclamațiile împotriva clienților, și sugestiile noastre tot pentru clienți... Hei... păcat că n-o putem expune ca să ia și clienții cunoștință de cele ce avem noi pe suflet, așa cum luăm noi cunoștință de reclamațiile și sugestiile lor... Păcat!... conchide tovarășul Ionel și trece să servească o clientă...

Eu îl rețin puțin și-i șoptesc:

— Pînă servești clienta... dă-mi voie să mă uit eu în condica lucrătorilor din comerț...

Tovarășul Ionel scoate o condică groasă și o pune pe tejghea, apoi pleacă să servească clienta.

Răsfoiesc condica și citesc:

— Azi a venit o tovarășă și a început să guste din marmelada din lădițe... gustă și iar gustă... pînă cînd li spun: „Tovarășă, nu-i igienic ce faceți!...“ Tovarășa se uită supărată la mine și-mi spune răstit: „Dă-mi condica de reclamații...“ „Ce voiți să scrieți în ea?“ o întreb eu dîndu-i condica. „Că nu sînteți politicoși cu clienții!“

A scris ce a vrut tovarășă și am scris și eu în condica noastră. Dar ce folos?... Ce a scris clienta vinovată, se ia în considerație, dar ce am scris eu... rămîne pentru noi...

Răsfoiesc mai departe condica.

Citesc: Azi a intrat un tovarăș „bine“ și a început să guste din măsline. Apoi a apucat un fir, l-a bătut bine cu pumnul și a început să-l mănînce cu poftă... I-am spus: „Ce faci, tovarășe?...“ Se uită la mine cu ochii mari, mirați! „Ce faci?“ Îi spun eu: „Noi răspundem de mărături...“ Se supără și-mi spune: „Pentru citeva măsline și un fir, faci atîta gălăgie?... Nu știți să vă purtați cu clienții!... Dă-mi condica de reclamații!...“ A scris și a plecat supărat...

Răsfoiesc mai departe și citesc: Vine o tovarășă și-mi cere: „Dă-mi un kilo de lămii!“ Îi cîntăresc un kilo de lămii, și-i fac bonul. Cînd să ia bonul, o întrebă pe o fată care era cu dînsa: „Ce zici, Tușo, — să nu iau mai bine biscuiți?...“ Fata dă afirmativ

din cap: „Da, tanti! Ia mai bine biscuiți!...“ Îmi spune clienta: „Nu te supăra, dă-mi mai bine un kilo de biscuiți...“ Cîntăresc un kilogram de biscuiți, fac un bon nou: „Poftiți bonul — Plătiți la casă!“ Dar tovarășa o întrebă din nou pe fată: „Ce zici, Tușico, să nu iau mai bine un sferț de halva?...“ Fata dă iar afirmativ din cap: „Da, tanti, ia halva!“ Tovarășa, mă privește galeș și-mi zice: „Nu te supăra, tovarășe, dă-mi mai bine un sferț de halva!“ Intre timp se formase o coadă pînă la ușă. Fac repede bonul. „Poftiți la casă...“ Fata îi șoptește ceva tovarășei, și tovarășă mă întrebă: „Halvaus e cu alune?...“ „Nu-i cu alune... e din cea marmorată...“ îi răspund eu. „Atunci n-o iau!“ și pleacă și mă lasă cu trei bonuri făcute...

Un client în vîrstă, cu barbă, îmi spune nervos:

— Incet mai serviți!... Să-mi dai condica de reclamații.

Am găsit în condica tovarășului Ionel multe întîmplări supărătoare pentru vânzătorii și care justifică existența acestei „condici“ de reclamații împotriva clienților...

Dar cînd dau să plec mă opresc o clipă la raionul de mezeluri și ascult o discuție dintre o clientă și vânzător:

— Două sute de grame șuncă...

Vînzătorul pune pe cîntar o șuncă întregă și întrebă cu cel mai amabil suris:

— Poate să fie... să zicem... cinci kilograme în loc de două sute de grame?

O aud pe clientă surprinsă spunînd pe drept:

— Am cerut două sute de grame... și nu cinci kilograme.

Dar vînzătorul — bun vînzător! — nu se lasă:

— Ce să mai stau să tai, luați-o toată!

Și coada creștea.

Mă uit la vînzătoarea care vinde unt.

Servește și tot își linge degetele, ba linge curajoasă și resturile de pe cuțit încît am emoții să nu-și taie limba. Dar nu și-o taie. În schimb e grăsuță, rotofoie...

Văd că deodată clienta lasă untul împachetat — și pleacă.

Grăsuța mormăie:

— Poftim!... cere unt și apoi îl lasă!...

Nu știe ce vrea!... și aruncă supărată untul din pachet pe cetatea de unt de pe masă și își linge iar degetele... tot mormăind: of!... clienții ăștia îmi scot păr alb!

Mi-am spus: sînt bune amîndouă condicile.

ÎN TEPÎ URZICII ÎN TEPÎ URZICII ÎN TEPÎ URZICII ÎN TEPÎ URZICII

● Cînd tovarășul Leu, vice-președintele cooperativei din comuna Obrejița, raionul Rîmnicu Sărat, nu controlează la timp activitatea și scriptele centrului de lapte de pe lingă cooperativă, colectorul necinstit Munteanu Panait profită de ocazie și mîncă banii cuvenți țărănilor muncitori pentru cotele de lapte predate.

Colectorul papă banii, iar vice-președintele... papă-laptele.

● La cantina Atelierelor C.F.R. „Ilie Pintilie” din Iași e bucătar tovarășul Potîrniche Vasile.

Bucătarul Potîrniche e o pasăre rară: crede că tot ce zboară se mîncă. Peșemne, însă, că și bucatele pe care le gătește el le prepară cam din „zbor” pentru că se mîncă foarte greu. Iată de ce am socotit că pentru-

asemenea bucate Potîrniche merită prezenta salată.

● Cine se adună se aseamănă, zice proverbul. Și cine se aseamănă cu cei de mai jos îi adună, spun faptele.

La unitățile cooperatiste din comuna Leordeni (raionul Topoloveni, regiunea Pitești) se adună, ca gestionari, numai foști speculanți: Tomescu Constantin, Ploscaru Florea, Stamate Pandele, etc. Iar cînd își dau în petiție și sînt dați afară, îi... adună, după un timp, cineva de la conducerea U.R.C.C. Pitești, și îi numește, din nou, tot gestionari, la alte unități.

Fostul restaurator Tomescu, înlăturat de la gestiunea magazinului de băuturi, a fost angajat din nou ca responsabil al magazinului de textile și încălțăminte. Fostul negustor Ploscaru,

înlăturat de la gestiunea secției brutărie, este acum gestionar la secția sifoane. Fostul circiumar Stamate este... adunat acum ca gestionar la secția brutărie.

Fiind vorba și de gestionari de brutării, tovarășul președinte Făiniș de la U.R.C.C. Pitești trebuie să nu-și mai lase colaboratorii să dea apă la moară elementelor necinstite, ci să-i înlocuiască definitiv pe învechiții în rele, cu oameni plămădiți dintr-un alt aluat.

● La „Alimentara” din comuna Cugir (raionul Orăștie, regiunea Hunedoara) mărfurile sînt păstrate în condiții rele.

Un singur lucru e păstrat bine: condica de sugestii și reclamații. E atît de bine ascunsă încît se și explică de ce — față de atîtea lipsuri ale acestui magazin — nu există în condică decît o singură reclamație, din luna ianuarie, și

aceea rămasă fără răspuns. Această notă vine să răspundă tuturor reclamațiilor: să fie trași la răspundere cei responsabili!

● Tovarășul Alexandru Sepici, secretarul organizației de bază U.T.M. de la secția Locomotive a Combinatului metalurgic Reșița a scris pentru gazeta de perete un articol în care critica unele lipsuri ale inginerului Miron Popovici.

Dar articolul... a dispărut! A dispărut din... dosarul gazetei de perete.

Mai rămîne acum să dispară și... lipsurile criticate. Iar apoi să se cerceteze de ce a dispărut articolul.

(După corespondențe de la tovarășii: C. Gungescu, Obrejița, R. Sărat; C. Timofte, Iași; Al. Mieluș, București; Calian Vasile, Cugir)

URZICA AJUTĂ

Vizitatorii stațiunii climatice Vața de Jos (raionul Brad, regiunea Hunedoara) nu aveau la dispoziție, ca local de consum, decît un mic bufet al cooperativei din comună, în timp ce un local care mai fusese restaurant stătea nefolosit.

În urma sezișării noastre, organele răspunzătoare au repus restaurantul în funcțiune.

Stațiunea avînd acum de toate, vizitați-o sănătoși și: odihnă bună... după masă!

* * *

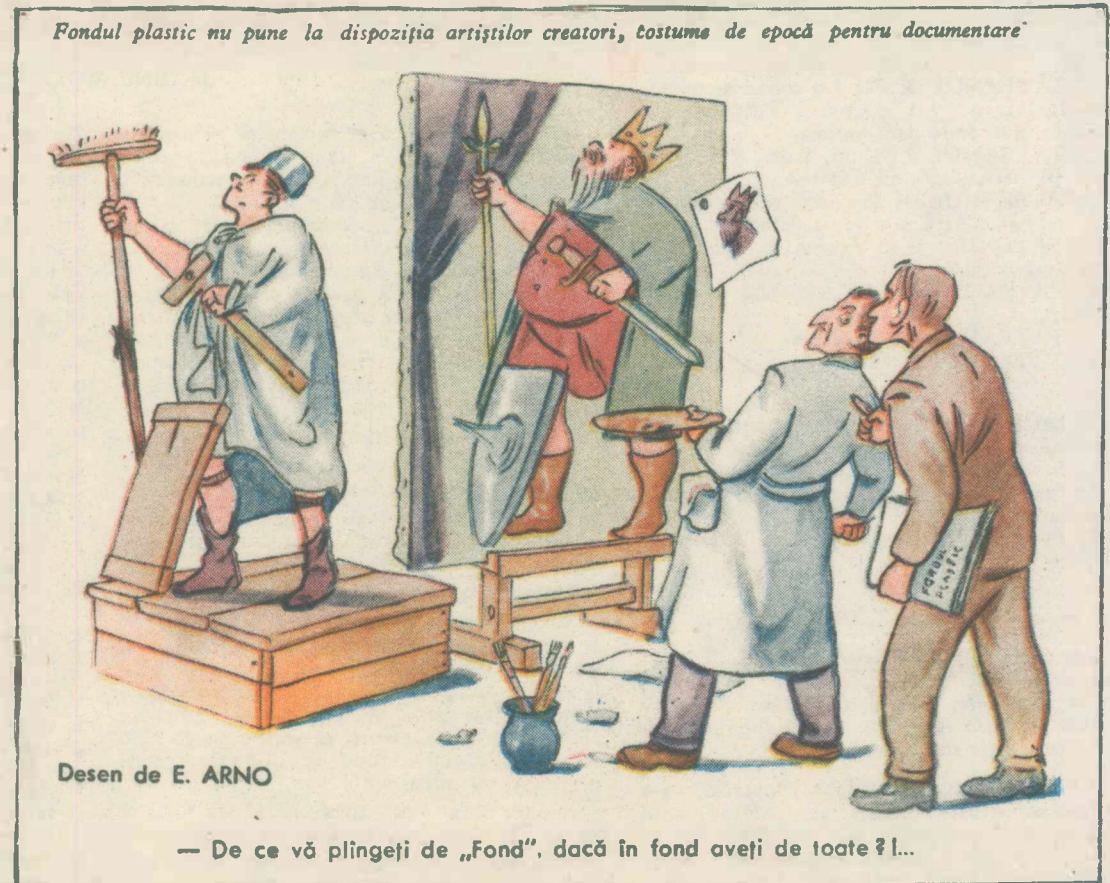
Tovarășii de la secția „reparații electrice” a Combinatului siderurgic „Gh. Gheorghiu-Dej” din Hunedoara, nereușind a-i convinge pe responsabilii respectivi să le repartizeze și lor un strung, care le era necesar spre a lucra mai mult, mai repede și mai bine, au apelat la ajutorul „Urzicii”.

Și „Urzica” i-a ajutat. În urma sezișării noastre, li s-a repartizat acestor tovarășii — după cum ni se comunică — un strung nou, foarte bun, ba chiar și o mașină de frezat.

Dînd aceste mașini secției „reparații electrice”, tovarășii responsabili și-au... reparat atitudinea nejustă de pînă atunci.

* * *

Artiștii unor teatre de stat care, cu prilejul turneelor, joacă

și la Focșani, ne-au semnalat starea de neîngrijire în care e ținută sala teatrului „Gh. Dimitrov” din localitate.

Sezisat, Sfatul popular al orașului Focșani ne înștiințează că, în vederea reparațiilor necesare acestui teatru, a prevăzut în buget suma de 103.030 lei.

Aplaudînd... suma, așteptăm să aplaudăm și... reparațiile.

* * *

Am atras atenția Ministerului Industriei Ușoare că la fabrica

„Țesătura” din Iași, localul destinat creșei și căminului de copii a devenit neîncăpător.

Și ministerul ne răspunde că „lucrarea pentru creșa acestei fabrici a fost înscrisă în planul pe 1955, urmînd a se trece la construirea ei”.

Sperăm că ni se va comunica, în cursul acestui an, și... inaugurarea.

* * *

Am sezisat Sfatul popular regional Pitești că autobusele de

pe traseul Rm. Vilcea — Lădești-Armășești — Zătreni nu mai puteau circula, din cauza proastei stări a acestor drumuri.

Și sfatul regional ne răspunde că, în urma sezișării noastre, secția regională Drumuri „a trasat sarcini raioanelor Rm. Vilcea și Horezu să ia urgente măsuri pentru repararea porțiunilor de drumuri ce le aparțin”.

Foarte bine! Cine nu-și va repara porțiunea, își va primi... porția.

inovatii vinicole

Intr-una din zilele trecute mi-am vizitat un bun prieten. Il cunoșteam de mult și nu-i știam vreo înclinare deosebită spre experiențele de chimie. L-am găsit în fața unui întreg arsenal de instrumente de laborator. Examina atent la lumina unei lămpi o eprubetă în care se afla o lichid alb.

— Ce faci, Dorule?
— Nu vezi? Mi-am cumpărat o sticlă de vin.

— Și de ce o analizezi după ultimele procedee ale chimiei moderne?

— De ce? Ai să-mi dai dreptate când vei auzi ce mi s-a întâmplat. Am cumpărat aseră o sticlă de vin de la „Alimentara”. Aici în colț, la unitatea nr. 16, în șoseaua Iancului. Pe sticlă o etichetă de toată frumusețea: „Vin alb superior. Panciu”. Panciu, auzi tu? Imi lăsa gura apă! Vin acasă. Ii spun copilului:

— Nelule, adu-mi un pahar.

Destup sticla, torn în pahar. Duc la nas. Parfum nu alta! Dar când să-l beau nu știu ce-mi vine că îl ridic în dreptul ochilor. Mai văzusem vin pînă atunci. Știam că există vin negru, alb, roșu! Vin albastrui nu mai văzusem.

— Nelule, zic — tu ai ținut cerneală în pahar?

— Nu, tătucule! Ce? Paharul e călmară?

— Ai spălat bine paharul?
— Spălat, tătucule. Se poate?

Arunc vinul. Spăl eu însumi paharul, îl frec de strălucеște și torn iar din sticlă. Ce crezi că curgea? Tot cerneală!

I-am dat de rost pînă la urmă. Nu vinul era de vină. Dopul. Fusese al unei sticle de cerneală. Și cei de la secția de turnare astupaseră sticla de vin cu el.

M-am repezit la „Alimentara” să-mi dea altă sticlă. Mi-au dat. Mă întorc acasă. Privesc tot drumul prin sticlă. Culoarea vinului, normală. O pun pe masă, spăl din nou bine paharul, destup sticla. Ca omul fript cu ciorbă, suflu în iaurt: duc paharul în fața ochilor. Nimic suspect. Ei, fie ce-o fi! — mă hotărâsc si-l dau pe gît. Vrei să știi ce a fost? Am simțit că iau foc. Am început să bat cu pumnul în masă și să strig ca un turbat. Se sperie nevastă-mea:

— Ce-ai frate? Ai băut gaz?

— Asta e, strig eu. Ai nimerit-o! Am băut gaz.

Așa și era. După ce am privit cu atenție, am descoperit pe fundul ei un strat gros de petrol și la suprafața alcoolului o pătură subțire de grăsime. Fusese o sticlă de petrol, și cei de la secția de turnare nr. 5 din întreprinderea Vin-Alcool Obor, n-o spălaseră. Turnaseră vinul peste gaz.

Azi-dimineață, uite, mi-au schimbat-o din nou. Dar nu mai fac ca ieri. Trebuie să fii prudent. Fac întâi analiza.

L-am rugat să-mi arate și mie sticlele cu vin-minunc. M-a dus la „Alimentara”, unitatea nr. 16 din șoseaua Iancului nr. 91. Am luat un pahar și am turnat din sticla de vin de Panciu. Așa ceva numai la un spectacol de prestidigitație poți vedea: din sticlă curgea cerneală cu miros de vin. Am admirat și sticla de petrol-Panciu. Nu m-am putut opri să nu-l întreb pe gestionarul magazinului:

— S-au mai întors mulți cumpărători nemulțumiți?

— Mulți.

— Și cu sticlele ce faceți?

— Le păstrăm! Poate vin tovarășii de la secția de turnare nr. 5. O să-i cinstim cum se cuvine.

T. CARANFI

DRAGĂ URZICO,

URZICUȚO, TU DRĂGUȚO,

Hai să-ți povestesc și ție
Ce se aude prin Ploești,
Ca să vezi: pe cine-i cazul
Nișeluş să-l surchidești.
Pe strada Ștefan Gheorghiu
Mai la orice pas aproape,
Cetățeanul se lovește
Tot de gropi și de hîrtoape,
Căci pe ambele trotuare
De mai bine de un an
Au rămas neastupate
Gropile de gaz metan.
Dacă ele-s destupate,
Să vezi tu efect contrar:
Au... urechile-astupate
Cei din sfatul popular.
Prevăzuși cu lămpi stau stilpii
Comentîndu-și soarta tristă:
Și stilpi și lămpi pe stradă,
Numai becuri nu există!
Și eu cred că dacă Dante
Ar trăi azi în Ploești
Și-ar vedea ce întineric
Pe-astă stradă înfilnești,
Cu profundă-amărăciune
El ar spune din ficiți:
„Bre, lăsați orice speranță
Voi, ce noaptea circulați!”
Asta fiind ce-ar spune Dante,
Se cuvine așadar
Să vedem acum ce-or spune...
Cei din sfatul popular!

Unul care-a dat în gropi

URZICO,

Pentru noi, minerii, baia este o binefacere după ieșirea din șut. Din păcate nu mai este o binefacere după intrarea în... baie. Și să vezi de ce. Odată intrat în sala de dușuri nu însemnează că poți să te speli imediat. Îți pregătești săpunul, te așezi sub duș, nerăbdător să faci o baie caldă, și dacă ai norocul să nimeri sub un duș, ca cel sub care am nimerit eu, sări repede la o parte. Asta pentru că apa caldă vine pe țevă... rece.

De aceea, dragă Urzicuto, roagă-i tu pe cei din conducerea minei să ia măsuri ca baia noastră să nu mai aibă asemenea baiuri.

Și acum, după ce am terminat, vrem să știm dacă ai idee cam cît cărbune intră într-un vagonet de mină? Nu? Ei bine, o să-ți spunem noi: circa 900 kg. Capacitatea acestuia poate fi însă simțitor redusă dacă se depun serioase „eforturi” pentru păstrarea în bune condițiuni a zgurii care se depune pe fundul cupei după o oarecare perioadă de întrebuințare.

Cum la mina noastră mai toate vagonetele nu au mai fost de multă vreme descotorosite de zgură, am ajuns în situația ca numai în situațiile din birou să se creadă că un vagonet poate duce în spate cît scrie la carte.

Să nu crezi însă că nu s-au luat măsuri. S-au luat de nenumărate ori dar numai din z...gură.

Un grup de mineri de la
Exploatarea Carboniferă Lupeni

DRAGĂ URZICO,

Dacă vîi vreodată pe la Cabinetul tehnic al Combinatului metalurgic Reșița nu uita să mergi încet prin cameră. Altfel trezești din somn sutele de dosare cu proiecte de inovații. Și e mai mare păcatul, fiindcă dorm așa de anul trecut.

Odată cu dosarele acestea doarme și inginerul Morchescu, prin bunăvoința căruia Cabinetul tehnic a devenit un adevărat dormitor. Ce crezi, Urzico, ai șanse să-i trezești?

Un grup de inovatori din Reșița.

URZICUȚO, URZICUȚO!

Cred că nu mai e nevoie
Să-ți explic ce hrănitoare
Sînt spaghetele cu brinză,
Ciorbele de perișoare.
Ce nu știi tu, Urzicuto,
E că unsele persoane
Pentru a-și păstra „prestanța”
La mincare fac fașoane,
Nu că n-ar fi bună masa
Ce-o servește prompt cantina,
Dar nu pot ca să mănînce
Dacă nu vin cu... mașina.
Vorba aia: bună-i carnea
Cu spanac sau arpagic
Da-i mai bună cînd afară
Te așteaptă un... „Buick”!
O să zici: „Și ce-i cu asta?”
Vine omul cu ce vrea!”
Păi, așa o fi, Urzico,
Însă... nu e chiar așa
Căci mașinile acestea
Ce-așteaptă pe cei vizafi,
Sînt deplina proprietate
A D.N.F.G.-Galafi
Și în timp ce „mîncăcioșii”
Țin mașinile-ocupate
Stă pe loc cu chereșteaua
Unitatea noastră, frate.
D-aia zic, dragă Urzico,
Urzicîndu-i ca atare
Poate că le piere poșta
Cum se spune... de plîmbare!

I. Popa

Str. 1 Mai nr. 53, Galați

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ
DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25.

Telefoane:

Secretariatul de redacție 4.28.15

Secția scrisori 4.60.34.

Secția viața internă 4.72.23

**ALO, ALO!
AICI REDACȚIA URZICĂ !!!
FELICITARILE NOASTRE
COLECTIVELOR DE LA :**

- Uzinele de tractoare „Ernst Thälmann“
- Intreprinderea minieră Vatra Dornei
- Uzinele de mașini și unelte agricole „7 Noiembrie“ — Sibiu
- Fabrica Electromagnetica
- Steagul Roșu — Orașul Stalin
- Tehnofrig — Cluj
- Tesătoria „Bella Brainer“ — Cluj
- Fabrica „Menajul“ — Cluj
- Fabrica de cherestea „Horia, Cloșca și Crișan“ — Bacău
- Fabrica de chibrituri din Timișoara
- Fabrica de mobilă „Gh. Doja“ — Arad
- „Placajul“ — București
- „Libertatea“ — Cluj
- „Alex. Tamas“ — Sighet
- „Simo Gheza“ — Tg. Mureș
- „Măgura Codlei“ — Codlea
- „Bradul Ardelean“ din Mediaș
- Uzina metalurgică „Strungul“ — Orașul Stalin
- Intrép. metaloductil — Orașul Stalin
- „Mătasea Roșie“ — Sibiu
- Intrép. „Clement Gottwald“ — Motoare și utilaje electrotehnice
- Electrotehnica
- Acumulatorul
- Electromotor
- Electrobanat
- „Electroprecizia“ — Săcele
- Electroceramica din Săcele
- Electroceramica din Turda
- Fabrica de postav „Proletarul“ din Bacău
- Industria bumbacului — filatură — București
- Fabrica de conserve de pește — Constanța
- Fabrica de ulei „13 Decembrie“ din București
- Fabrica de paste făinoase „Partizanul“ Craiova
- Fabrica de produse zaharoase „Dezrobirea“ Orașul Stalin
- Fabrica „Înainte“ — Cluj (alcool și bere)
- Vitrometan — Mediaș — articole tehnice de menaj
- Fabrica de oglinzi — București

Desen de E. ARNO

